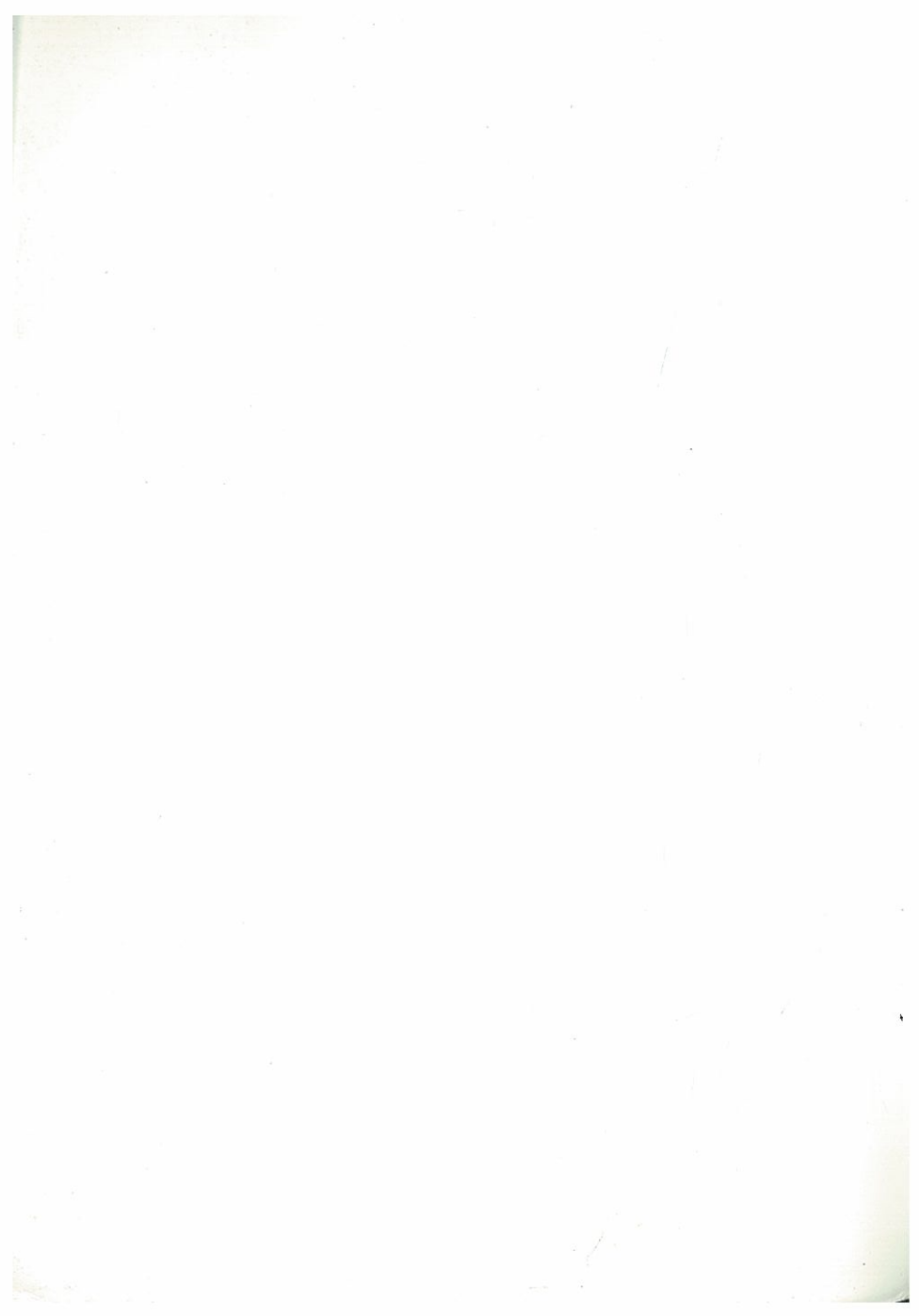

ลพบุรี

วารสารเพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ
ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๐

ชื่อภาพ นางละครกำลังแต่งตัว

ภาพสีน้ำมันบนผ้าใบซึ่งบนกระดานแข็ง ๓๔.๕ X ๔๔ ซม.

ฝีมือ จักรพันธ์ โปษยกฤต

เขียนเมื่อ ตุลาคม ๒๕๒๗

เจ้าของภาพ เสถียร เสถียรสุด

บอกเล่า

จากแผ่นพับเล็ก ๆ ที่บอกข่าวว่า เสถียรธรรมสถานจะมีงานอะไรเมื่อไร ถูกพัฒนาเป็นข่าวสารเพื่อสมาชิก และผู้เฝ้าหาความสงบสุขในชีวิต ในนาม เพื่อนนอก-เพื่อนใน และเติบโตมาเป็น สภาิกา วารสารเพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ

เกือบหนึ่งปีที่เราสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่จะดำรงชีวิตร่วมกันอย่างสันติโดยผ่านตัวหนังสือ และมีเสถียรธรรมแห่งนี้เป็นที่นัดหมายพบปะสมาชิกและทำกิจกรรมร่วมกันในบางโอกาส เพื่อเรียนรู้สังขรณ์ของชีวิต ทำกิจกรรมช่วยเหลือสังคมด้วยกัน ที่สำคัญคือพวกเราสนุกอยู่กับการฝึกฝนขัดเกลาจิตใจในขณะทำงานนี้เพื่อชีวิตของเราจะได้ตระหนักรู้มากขึ้นว่า ชีวิตที่ทันสมัยอย่างแท้จริง คือชีวิตที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันขณะอย่างไม่ทุกข์ สนุกอยู่กับการทำหน้าที่ ไม่ว่าจะสังคมจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรรุนแรงขนาดไหนก็ตาม เราจะมุ่งมั่นในการพัฒนาชีวิตของเราให้มีความเจริญทางจิตใจไปพร้อมกับการถักทอสังคมให้มีการใช้ชีวิตที่เรียบง่ายและมีการแบ่งปัน จนเห็นคุณค่าของการเกิดมาครั้งหนึ่งที่ได้มีโอกาสใช้ชีวิตร่วมกัน

บัดนี้ สภาิกา จะมีการปรับปรุงไปอีกก้าวหนึ่ง เพื่อช่วยให้คนหนุ่มมากมีธรรมะและช่วยกันถักทอภูมิคุ้มกันให้ครอบครัว เป็น ครอบครัวแห่งสติ-ปัญญา มากขึ้น ก้าวช้า ๆ แต่เป็นก้าวอย่างที่มีมั่นคง เรามีเพื่อนร่วมทางมากขึ้น การสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อทำงานทางสังคมอย่างพึ่งตัวเองนี้ นอกจากจะเป็นการฝึกฝนตนเองให้มีจิตที่เจริญจนเห็นคุณค่าของชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระแล้ว ยังช่วยให้เราได้เห็นคุณค่าของความเป็นเพื่อนมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน เพื่อสร้างสันติภาพให้บังเกิดขึ้นในสังคม

นี้มากขึ้นอีกด้วย

จึงขอเชิญชวนพวกเราทุกท่านช่วยกันประหยัดเงินวันละ ๑ บาท ไม่ใช่เพื่อเราจะร่ำรวยขึ้น แต่เพื่อช่วยกันสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่จะดำรงชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระต่อไป

ช่วยกันสมัครเป็นสมาชิก สภาวิภา และคอยพบกับฉบับครบรอบการทำงาน ๑ ปี ที่หนาขึ้นแน่นขึ้นด้วยสาระ และรับหนังสือธรรมบรรยายเรื่อง ถ้าอยากพ้นวิภวต ต้องเลิกติดไสยศาสตร์ ที่พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมปิฎกเมตตาอนุญาตให้จัดพิมพ์เพื่อสมาชิกของ สภาวิภา พร้อมเชิญชวนทุกท่านพบกันในงาน เปิดตัวสภาวิภา ฉบับครบรอบ ๑ ปี ในบรรยากาศของการแสดงภาพจริงทั้งหมดของหน้าปกเพื่อนนอก เพื่อนใน และ สภาวิภา พร้อมทั้งร่วมงานครอบครัวแห่งสติ ในระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๖ ตุลาคม นี้

ธรรมสวัสดิ์

แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุต

สภาวิภา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๕ ประจำเดือนกันยายน ๒๕๔๐ จำนวนพิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่ม
เจ้าของ เสถียรธรรมสถาน ๒๔/๕ ซอยวัชรพล ถนนรามอินทรา ๕๕ ลาดพร้าว
กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐ โทร. ๕๐๙-๐๐๘๕, ๕๐๙-๒๒๓๗, ๕๑๐-๔๗๕๖ โทรสาร ๕๑๙-
๔๖๓๓ บรรณาธิการ พิกุล วิชาสประทีป กองบรรณาธิการ ชัดวรวิญ ของคลังน์,
สุธาทิพย์ โมราลาย ผู้จัดทำ สำนักพิมพ์สามสี ๘๑/๘ ถนนเพชรเกษม บางแค
ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐ โทร. ๔๑๓๑๒๑๒ เฟลท หจก. เลย์ โปรเซส โทร.
๘๘๓-๐๓๖๐-๑, ๔๓๓-๕๔๓๓ พิมพ์ บริษัท 21 เซ็นจูรี่ จำกัด โทร. ๘๘๓-๐๔๑๗-๘

ประหยัดเงิน ๑ บาท ต่อ ๑ วัน เล่มละ ๓๐ บาท ต่อ ๑ เดือน

๓๖๐ บาท ต่อสมาชิกภาพ ๑ ปี (๑๒ ฉบับ)

และรพบกับ สาวิกา ฉบับปรับปรุงใหม่ที่เพิ่มทั้งจำนวนหน้า (๘๐ หน้า) และคอลัมน์ประจำ-คอลัมน์พิเศษที่หลากหลายและน่าสนใจ
ร่วมใจกันเป็นสมาชิก “สาวิกา”
คือร่วมใจกันหา “วัดขึ้น” ให้สังคม

ใบสมัครสมาชิก “สาวิกา”

ชื่อ _____ นามสกุล _____

ที่อยู่ _____

หมายเลขโทรศัพท์ _____

อายุ _____ อาชีพ _____

สถานที่ทำงาน / สถาบันการศึกษา _____

ขอสมัครเป็นสมาชิก “สาวิกา”

เป็นเวลา ๑ ปี (๑๒ ฉบับ) ราคา ๓๖๐ บาท

๑ ปี (๑๒ ฉบับ) ยินดีจะร่วมสนับสนุนการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้มากกว่า ๓๖๐ บาท เป็นจำนวนเงิน _____ บาท

เริ่มตั้งแต่ฉบับที่ _____ ปีที่ _____

โดยได้แนบ ตัวแลกเงิน ธนาณัติ เช็ค

ส่งจ่าย ปณ. จรเขี้ยว ในนาม แมชชีคันสนีย์ เสถียรสุด

เสถียรธรรมสถาน ๒๔/๕ ซอยวัชรพล ถนนรามอินทรา ๕๕ ลาดพร้าว

กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

ตั้งแต่ฉบับหน้าเป็นต้นไปเตรียมพบ “สาวิกา” โฉมใหม่... พิเศษสุดกับฉบับที่ ๖ ปก - พระบรมสาทิสลักษณ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี สีนํ้ามัน โดยอาจารย์จักรพันธ์ โปษยกฤต และคอลัมน์ประจำใหม่ ๆ ที่น่าสนใจ อาทิ

บทสัมภาษณ์ อาจารย์จักรพันธ์ โปษยกฤต ผู้เขียนภาพปก, สองบทความพิเศษ เรื่องราวของแม่ชีเทเรซ่า - นักบุญของผู้ยากไร้ และ “ผู้หญิงกับรัฐธรรมนูญ”, ปากกาจับเชิฐเรื่อง “ความรักหลายมิติ” โดย ศันสนีย์ ศีตะปันธ์ เมอลเลอร์ พิธีกรชื่อดังจากรายการตามไปดู, บันทึกจากแม่ถึงลูก โดย ชามา และพบ แนน-ชลิตา เพื่ออารมณ์ - ในคนรุ่นใหม่ผู้สนใจธรรมะ ฯลฯ

พร้อมคอลัมน์ที่คุณชื่นชอบและรอคอย... พุทธสาวิกา, ที่นี้มีตำนาน, เล่าสู่กันฟัง, วันนั้น ณ วันนี้, เพื่อนทุกซ์ ฯลฯ

สนใจสนับสนุน “สื่อเพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ” กรุณากรอกแบบฟอร์มบอกรับเป็นสมาชิกด้านซ้ายมือส่งไปที่เสถียรธรรมสถานตามที่อยู่ และรอพบกับ “สาวิกา” ได้ในทุกวันที ๒๒ ของทุกเดือนค่ะ

พระอุบลวรรณาเถรี

พระภิกษุณีที่ถูกข่มขืน

เมื่อเราพูดถึงการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่
บนการเปรียบเทียบนั้น ย่อมมีทั้งความเหมือนและความแตกต่าง ดังเช่น
เมื่อศึกษาถึงสมัยพุทธกาลเปรียบเทียบกับยุคโลกาภิวัตน์ เราคาดว่าคง
จะมีความแตกต่าง ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างทางสังคม วัฒนธรรม ประเพณี
ความเป็นอยู่ สภาพแวดล้อม หรือบริบทอื่น ๆ ที่มีอยู่อย่างมากมาย แต่
ขณะเดียวกันก็มีความเหมือนบางประการ นั่นก็คือในขณะที่สังคมยุคใหม่
เคลื่อนไหวในเรื่องสิทธิสตรีและความเท่าเทียมกันระหว่างสองเพศ ใน
ครั้งพุทธกาลก็ถือว่าบุรุษและสตรีต่างกันเพียงเพศเท่านั้น หากปัญญาและ
ศักยภาพด้านการรู้แจ้งธรรมไม่แตกต่างกัน ขณะที่บุรุษจำนวนมากออก
บวชและบรรลุนิพพาน สตรีจำนวนมากก็ออกบวชและบรรลุนิพพานได้เช่นกัน

สาเหตุของความเคลื่อนไหวในเรื่องเพศนี้ ประการหนึ่งมาจาก
ความไม่เท่าเทียมกันของสังคมในการพัฒนาศักยภาพของสตรี การไม่ได้
รับหลักประกันในด้านสวัสดิภาพ ความปลอดภัย และความมีอิสรภาพ
เยี่ยงปัจเจกชน ซึ่งได้แปรออกมาสู่การกดขี่ทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ กัน
ตามสภาพสังคม การกระทำอำพรางของบุรุษที่มีต่อสตรีเพศ เช่นการข่มขืน
ซึ่งเกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ก็เกิดในครั้งพุทธกาลเช่นกัน

และน่าตระหนกหรือไม่ ที่การข่มขืนนั้นมิได้บังเกิดแก่สตรีสามัญ
หากเกิดขึ้นกับพระภิกษุณีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระอุบลวรรณาเถรี...ประวัติของพระภิกษุณีรูปนี้ที่ควรได้รับ
การกล่าวขาน เพราะจะเป็นพลังใจให้ผู้หญิงทุกคนที่เคยถูกกดขี่ทางเพศ

ที่เคยเจ็บแค้น ท้อแท้ สิ้นหวังในโชคชะตา ได้ยืนหยัดขึ้นมาอีกครั้ง ให้
ความเจ็บปวดที่ผ่านไปเป็นบทเรียนล้ำค่า ให้อภัยแผลที่จารึกเจ็บช้ำเป็น
ประจักษ์องอนุสติเตือนให้ระมัดระวังในอย่างก้าว และเร่งสร้างกิจกรรมที่
ทำให้สังคมประจักษ์ถึงศักยภาพของสตรีเพศ อันจะเป็นแรงสำคัญเพื่อ
ด้านหรือลดมิให้บุรุษคดขี่สตรีอีก

นางเกิดในวาระระโวกะยะ ตระกูลเศรษฐี เมืองสาวัตถี เนื่องจากมี
ผิวพรรณงามเนียนดังดอกนิลบุล (บัวสายพันธุ์ดอกเขียวอ่อน) จึงมีชื่อว่า
อุบลวรรณณา แปลว่าผู้มีผิวพรรณเหมือนดอกอุบล และเพราะเหตุที่เกิด
ในตระกูลสูงศักดิ์และเป็นผู้ที่มีความมั่งคั่งมาก จึงเป็นที่หมายปองของ
ชายหนุ่มทั้งวาระกษัตริย์และวาระโวกะยะ และต่างก็ส่งคนไปสู่ขอจน
ทำความลำบากใจให้ท่านเศรษฐียิ่งนัก จนไม่สามารถยกให้ใครได้ จึงหา
ทางออกโดยการแนะนำให้นางอุบลวรรณณาละชีวิตฆราวาสออกบวชเป็น
พระภิกษุณีในพระพุทธศาสนา ซึ่งนางเองก็มีบารมีธรรมที่ได้สั่งสมมา
เต็มเปี่ยม และมีภพนี้เป็นภพสุดท้าย นางจึงรับปากด้วยความยินดียิ่ง

ท่านเศรษฐีนำนางอุบลวรรณณาไปเฝ้าพระอรหันตสัมมาสัมพุทธ-
เจ้าที่พระเชตวันวิหาร และพระบรมศาสดาได้ตรัสกับท่านเศรษฐีว่า “การ
มาสู่วรรณวินัยของธิดาที่รักของท่านจะไม่ไร้ผลที่มุ่งหมาย” และทรงรับ
นางอุบลวรรณณาไว้ให้บรรพชาในสำนักภิกษุณีตามประสงค์

ภารกิจหลังบวชก็ไม่แตกต่างจากภิกษุณีรูปอื่น คือต้องคอยดูแล
โรงอุโบสถตามวาระ มีการปิดกวาด จัดน้ำดื่ม น้ำใช้ ปลูกตาอาสนะ และ
ตามประเพณีให้สว่างไสว

วันหนึ่ง ท่านทำภารกิจดังเดิมและได้เห็นเปลวประทีปต้องลมพัด
มีอาการปรากฏต่าง ๆ คือโพล่งขึ้นบ้าง หรือลงบ้าง บางดวงดับต้องจุดใหม่
บางดวงอยู่ในที่ไม่ต้องลม ไฟก็โพล่งอยู่สม่ำเสมอ...

นางได้กำหนดเอาเปลวเพลิงนั้นมาพิจารณา เห็นชีวิตของสัตว์

ทั้งหลายคล้ายดวงประทีปที่โพล่งขึ้นด้วยอำนาจของไส้และน้ำมัน ชีวิตของสัตว์ก็เช่นกัน อาศัยธาตุทั้ง ๔ และขำว่น้ำหล่อเลี้ยงชีวิตให้ดำรงอยู่ แดมยังถูกกรรมนำให้ประสบเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เป็นสุขบ้าง ให้เป็นทุกข์บ้าง เหมือนประทีปต้องลม ฉะนั้น บางครั้งแม้ไส้ น้ำมันจะยังบริบูรณ์อยู่ แต่ต้องลมกรรโชกแรงก็ปลันดับวบลง

เหมือนชีวิตสัตว์ แม้จะมีร่างกายสมบูรณ์ด้วยอาหาร บางครั้งที่ต้องพลันแตกดับโดยอุบัติเหตุอย่างน่าสลดใจก็มี ทั้งไม่สามารถจะกำหนดรู้ได้ว่า เบื้องหน้าต่อไปจะสุข จะทุกข์ จะเจริญ จะเสื่อมน้อยหรือมากอย่างไร เมื่อไร รู้ไม่ได้ทั้งนั้น

เหมือนดวงประทีปที่ประจักษ์แก่นัยน์ตาอยู่เช่นนี้

พระภิกษุณีอุบลวรรณา ยืนพิจารณาดวงประทีปประจำเรือนาน ทำเดโชกลืนให้เป็นอารมณ์บรรลุนานโดยลำดับ ทำฌานที่ได้รับบรรลุนั้นให้เป็นบาท ก้าวขึ้นสู่อริยมรรคเบื้องบน ในที่สุดก็ได้บรรลุพระอรหัตผล พร้อมด้วยปฏิสัมมิตาและอภิญญาทุกประการ

วันหนึ่ง...ท่านเที่ยวจาริกไปยังชนบทต่าง ๆ สมัยนั้นพระศาสดายังมิได้ทรงห้ามภิกษุณีพักอยู่ในป่า เมื่อท่านกลับมาจึงไปพักอยู่ที่ป่าอันธวัน ซึ่งคนใจบุญได้สร้างกุฏิเล็ก ๆ ให้พระภิกษุณีได้พักผ่อนอาศัยหลังละหนึ่งรูป และพระภิกษุณีอุบลวรรณา ก็ได้เข้าไปพักในกุฏิหลังเล็ก ๆ นั้น

ตั้งแต่ครั้งยังเป็นศฤหัตถ์ มีนันทมาณพมาหลงรักนางอุบลวรรณา และแม้ว่าจะบวชเป็นพระภิกษุณีแล้วก็ยังไม่วายรัก คอยหาโอกาสที่จะพบปะอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งได้ทราบข่าวว่ามาพักอยู่ที่ป่าอันธวัน ทั้งความรัก ความปรารถนา และความเขลาที่มีต่อบอดไปด้วยราคะ ทำให้นันทมาณพลอบเข้าไปภายในกุฏิหลังจากที่พระภิกษุณีอุบลวรรณาออกไปรับบิณฑบาตในหมู่บ้าน และเฝ้ารอคอยให้นางกลับมา

แม้จะไม่สามารถย้อนกลับเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์แต่ก็สามารถจินต-

นาการถึงพลังกำลังของเพศชายที่มีแรงดันหาเป็นตัวหนุนส่ง การกดขี่ข่ม
ขี่ของนันทมาณพคงไม่แตกต่างจากการข่มขี่ที่ปรากฏเกิดขึ้นอยู่ในสังคม
ทุกวันนี้ ความสูญเสียที่เกิดขึ้นคือความซอกข้ำ เจ็บปวด เมื่อต้องเผชิญ
กับการตกเป็นเหยื่อของมาราคะและนำมาซึ่งความล้มสลายทางความรู้สึก

อันเป็นความขมขื่น เป็นร่องรอยอันโศโครโสมมที่เป็นตราบาป
ติดตัวซึ่งผู้ชายทุกคนจะไม่มีวันรู้สึก ถ้าตราบาปที่ไม่ได้ประสบเอง

ในยุคโลกาภิวัตน์ ผู้ถูกข่มขืนน้อยรายที่ทำให้เรื่องถึงตำรวจ เพราะ
นั้นย่อมหมายถึงความอับอาย เป็นข่าวฉาวโฉ่ มีความวิตกกังวล ไม่แน่ใจ
และกลัวสูญเสียสถานภาพทางสังคม และมีหน้าขำถ้าใครร้ายผู้ก่อกระทำ
เป็นบุคคลใกล้ชิดในครอบครัว เช่นพ่อแท้ ๆ ของตนเอง การเรียกร้อง
ความยุติธรรมกับสิ่งที่ผู้หญิงสูญเสียไป แทบจะไม่เกิดขึ้นเลย

แต่ในครั้งพุทธกาล ตำนานได้กล่าวไว้ว่าหลังจากที่นันทมาณพได้
กระทำการเช่นนั้นแล้วได้ลอบหนีออกมาจากกุฎี แผ่นพสุธาที่หนาแน่นก็
สุดแรงจะรองรับมนุษย์อุบาทว์ที่ได้ทำร้ายพระอัครสาวิกขององค์พระ
ศาสดา พสุธาค่อย ๆ แยกออกเป็นช่องดulongแหวน เปลวเพลิงอเวจีส่ง
เสียงสนั่นดุจเสียงพญายม และทันใดนั้นเองร่างของนันทมาณพก็จมหายไป
ใต้พสุธา

อนิจจา...อเวจีมีสัตว์นรกเพิ่มอีกตัวหนึ่ง

การลงโทษต่อความผิดอันอุกกรณณ์เช่นนี้ แม้จะเป็นเพียงใน
ตำนาน แต่ทำให้ต้องย้อนคิดว่า แล้วในโลกปัจจุบันที่พร้อมด้วยบุคลากร
กฎหมายและบทบัญญัติสารพันด้วยเทคโนโลยีลึกลับที่สามารถแทรกซึมเข้า
ไปในทุกอนุชีวิตร ด้วยโครงสร้างสังคมที่พลวัตถึงขีดสุด ได้ทำอะไรเพื่อ
ตอบโต้อาชญากรทางเพศเหล่านี้บ้าง

ในครั้งนั้น หลังจากเกิดเหตุการณ์ พระภิกษุณีอุบลวรรณามีได้
เงียบเสียง ท่านนำเรื่องนี้ไปแจ้งให้พระภิกษุณีทั้งหลายทราบโดยทั่วไป

จนในที่สุดพระบรมศาสดาทรงทราบและคำนึงถึงวิธีป้องกันภัยด้วยการ
เชิญพระเจ้าปเสนทิโกศลมาเฝ้า พร้อมขอให้ทรงสร้างที่อยู่ภายในพระ
นครแก่พระภิกษุณี นับแต่นั้น พระภิกษุณีก็เลิกอยู่ในป่า คงอาศัยอยู่แต่
ในพระนครเท่านั้น

เจตนาารมณฺ์ประการหนึ่งของนักวิชาการทุกท่านที่นำเสนอเรื่อง
ราวของพระภิกษุณีสมัยพุทธกาลที่ได้ค้นคว้าและนำมาเรียบเรียงนี้ ก็เพื่อ
ก่อให้เกิดพลังใจในสตรีผู้แสวงหาโมกขธรรมทุกท่าน ซึ่งพระภิกษุณีอุบล-
วรรณาอาจจะเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของสตรีในครั้งพุทธกาลที่ได้แสดงศักย-
ภาพของตนเองให้ปรากฏ ไม่ว่าจะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะก่อให้เกิดบาดแผล
ทางใจอย่างไร ท่านก็ยังเข้มแข็งและพากเพียรจนบรรลุธรรม พระพุทธ-
เจ้าทรงตั้งไว้ในตำแหน่งมีความเป็นเลิศในทางมีฤทธิ์มาก เป็นอัครสาวิกา
ฝ่ายซ้าย คู่กับพระนางเขมาเถรีอัครสาวิกาฝ่ายขวา ผู้ทรงความเป็นเลิศ
ในทางปัญญา พระอุบลวรรณาเถรีเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่พระ
ศาสนาในครั้งพุทธกาล เป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องเสมอมา

จึงขอให้ความเข้มแข็งของพระภิกษุณีรูปนี้หล่อหลอมดวงจิตของ
ผู้หญิงทุกคนให้แข็งแรงด้วยความรู้เท่าทัน...

เพื่อเราจะไม่ตกเป็นเหยื่ออีกต่อไป

ข้อมูลจาก :

พุทธสาวิกา : พระอุบลวรรณาเถรี

ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ ภัฏเสนา. สตรีในพุทธกาล, กรุงเทพฯ : สอสงขาม,
๒๕๓๙.

นิรมล พุดธามจร. คือผู้หญิง...คือมนุษย์, กรุงเทพฯ : เจนเดอร์ไพรส์, ๒๕๓๙.

บรรจบ บรรณรุจิ. ภิกษุณี : พุทธสาวิกาครั้งพุทธกาล, กรุงเทพมหานคร :
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๙.

อรสม สุทธิสาคร. สนิมดอกไม้, กรุงเทพฯ : สารคดี, ๒๕๓๙

เสถียรธรรมสถาน

๕. นักสู้คู่คุณธรรม

“
เราควรมองเด็กทุกคนให้เหมือนกัน
ไม่มีใครเลือกเกิดได้
แต่เลือกที่จะเป็นอะไรได้
โดยจะต้องใช้สิ่งที่เลือกให้เป็นไป
เพื่อพัฒนาศักยภาพของชีวิตตนเอง
เด็กนักมวยเหล่านี้เขาเลือกเกิดไม่ได้
แต่เขาเลือกที่จะเป็นนักมวย แล้วเราไปดูถูกสิ่งที่เขาเลือก
เมื่อสังคมดูถูกเขาอย่างนี้
เขาจะใช้เส้นทางที่เขาเลือกไปพัฒนาชีวิตของเขาได้อย่างไร
”

เหล่านักมวยหลากหลายวัยนั่งขัดสมาธิกับพื้น ทุกดวงหน้าตั้งอก
ตั้งใจรับฟังการอบรมสั่งสอนของแม่ชีคันสนีย์ เป็นภาพที่เกิดขึ้นทุกก่อน
ค่ำของวันจันทร์ ต่อเนื่องกันมากกว่า ๘ ปี...

หากนับย้อนเวลาไปเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๐ ความรู้สึกแรกของแม่ชี
คันสนีย์ เมื่อได้รับเชิญให้ไปอบรมเหล่านักมวยที่สำนัก ส.เพลินจิต นั้น...

“เราไม่ไป เพราะรู้สึกว่าคุณภาพของเด็กพวกนี้เป็นอาชีพที่ดูแล้ว

พี่น้องมวยกับน้อง ๆ เด็กตาบอดและพิการซ้ำซ้อน
ร่วมเล่นเกมอย่างสนุกสนานและอบอุ่น

หยาบ เกิดความรู้สึกอย่างเห็นแก่ตัวว่า หากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเด็กที่เลือกอาชีพ หรือเลือกการดำเนินชีวิตด้วยความหยาบอย่างนี้ อาจเกิดความเสียหาย โดยไม่ได้คิดไปถึงว่าการที่เรามองอะไรแค่เพียงหยาบ ๆ หยาบ ด้วยความคิดที่เห็นแก่ตัว การมองนั้นจะไม่ชัดเจนเลย...”

หากไม่นานนักต่อมา คณะนักมวยที่เคยแลดู “หยาบ” ในการดำเนินชีวิตในสายตาของแม่ซีก็ได้รับความเมตตาจากแม่ซีค้นสนีย์ ซึ่งก็คงจะเป็นความลงตัว ความพอดี และความซื่อสัตย์อันไม่เกี่ยวข้องกับ ความบังเอิญ

“ช่วงต้นปี ๒๕๓๒ เราเริ่มทำงานค่ายพุทธบุตร เราเห็นเด็กผู้ชาย ผู้หญิงที่เข้ามาในค่าย เรามองเห็นธรรมชาติของเด็กเหล่านี้ ทำให้นึกไปถึงเด็กผู้ชายอีกกลุ่มหนึ่งที่สำนัก ส.เพลินจิต ว่าเราควรมองเด็กทุกคนให้

เหมือนกัน ไม่มีใครเลือกเกิดได้ แต่เลือกที่จะเป็นอะไรได้ โดยจะต้องใช้สิ่งที่เลือกให้เป็นไปเพื่อพัฒนาศักยภาพของชีวิตตนเอง เด็กนักมวยเหล่านี้เขาเลือกเกิดไม่ได้ แต่เขาเลือกที่จะเป็นนักมวย แล้วเราไปดูลูกสิ่งที่เขาเลือก เมื่อสังคมดูถูกเขาอย่างนี้ เขาจะใช้เส้นทางที่เขาเลือกไปพัฒนาชีวิตของเขาได้อย่างไร เพราะสังคมไม่ให้โอกาส จึงเริ่มทบทวนจากจุดนี้ แล้วเปลี่ยนความคิดใหม่ อนุญาตให้พวกเขาเข้ามาที่เสถียรธรรมสถานแห่งนี้”

โครงการ นักสู้คู่คุณธรรม จึงเริ่มต้นขึ้นนับแต่นั้น

ทุก ๆ วันอาทิตย์ จึงเป็นวันที่ถูกจดในตารางเวลานัดภายในใจของเด็กชายแห่งสำนัก ส.เพลินจิตว่า เขาจะมาร่วมทำกิจกรรมกับน้อง ๆ เด็กตาบอดและพิการซ้ำซ้อน พร้อมด้วยชาวชุมชนเสถียรธรรม

ภาพการเล่นกีฬาร่วมกัน ภาพการวิ่งแข่ง ภาพการหยอกล้อเล่นหัว ภาพการป้อนข้าวป้อนน้ำป้อนขนม ทุกกิจกรรมที่ ๆ นักมวยล้วนดูแลช่วยเหลือด้วยความเอื้ออาทร...

...ความแข็งแกร่งแห่งผู้ดำเนินชีวิตบนเส้นทางของ “พ่อค้ากำปั้น” แทบไม่หลงเหลือให้เห็น

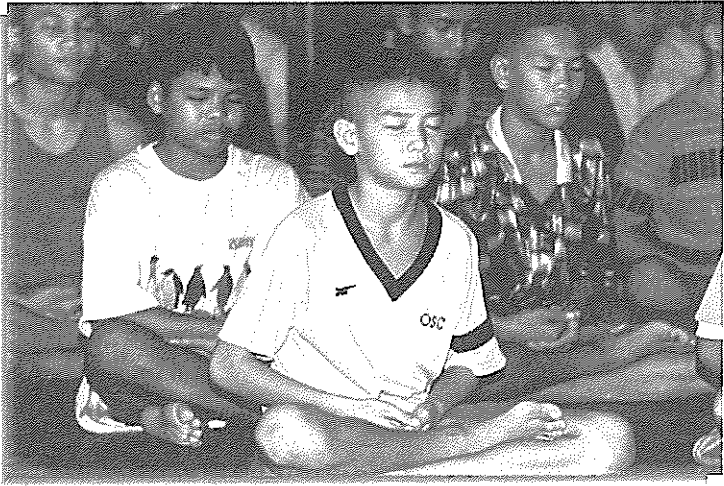
“เราจะเห็นเลยว่าธรรมชาติของความแข็งแรงถ้าใช้ให้เป็นเพื่อการดูแลปกป้องผู้ที่อ่อนแอกว่า...ความแข็งแรงนั้นจะมีความอ่อนโยน...สง่างาม...มีคุณค่า เสถียรธรรมสถานปลูกป่าปลูกต้นไม้มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ ในขณะเดียวกันก็เริ่มปลูกชีวิตของผู้คน เด็กตาบอดและพิการซ้ำซ้อนได้รับการบ่มเพาะในชุมชนนี้ไปพร้อม ๆ กับการบ่มเพาะความอ่อนโยนและความเมตตาในจิตใจของเด็กนักสู้คู่คุณธรรม ซึ่งก็คือเด็กนักมวย เราจะเห็นได้ว่า สรรพสิ่งทั้งหลายนั้นเมื่อมีโอกาสที่จะจับให้มันอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่พึงพิงอิงอาศัยกันได้ มันสวยงามมาก มันพึงพิงอิงอาศัยกันจนเกิด

ความสมดุลของสังคมตรงนี้...

“...โอกาสอย่างนี้นั้นจะต้องมีอยู่ในชุมชนทุกชุมชน เราจะเลือกคนใดคนหนึ่งมาอยู่กับเราที่เขาเก่งอย่างเดียวไม่ได้ ในธรรมชาติทั้งหลายจะต้องมีทั้งความแข็งแรงและความอ่อนแอ ทั้งความคิดถูกความคิดผิด อันนี้เป็นธรรมชาติธรรมดา ในกรณีนี้เราได้ครูที่ดี นั่นคือได้เด็กตาบอดและพิการซ้ำซ้อนที่สามารถจะใช้ความแข็งแรงของเด็กนักมวยเป็นไปเพื่อทำให้เขามีชีวิตที่กล้าหาญขึ้น มีตัวเองเป็นเพื่อนมากขึ้น มีความชัดเจนในการที่จะเดินไปข้างหน้าอย่างคนที่ไม่หวาดกลัว เพราะอาศัยความแข็งแรงของพี่นักมวยเป็นเพื่อน ในขณะที่เดียวกัน พี่ ๆ นักมวยก็อ่อนโยนลง ความทะเยอทะยานน้อยลง และตระหนักรู้ว่าจริง ๆ แล้วค่านักสู้ นั้นควรจะสู้กับอะไร ไม่ใช่สู้กับคนอื่น ไม่ใช่มุมแดงต้องสู้กับมุมน้ำเงิน แต่ต้องสู้กับตัวเอง ...และในกรณีของบ้านสายสัมพันธ์ ผู้หญิงบ้านสายสัมพันธ์มีอคติต่อผู้ชาย เพราะเธอถูกข่มขืน เธอถูกรุมโทรมโดยผู้ชายที่แข็งแรงกว่า แต่เมื่อเธอเข้ามาอยู่ในบ้านสายสัมพันธ์ แล้วได้ทำกิจกรรมกับเด็กนักสู้คู่คุณธรรม เธอจะเห็นความแข็งแรง และเป็นความแข็งแรงที่เป็นไปเพื่อปกป้องเธอ เป็นไปเพื่อดูแลคนที่อ่อนแอกว่าเช่นเด็กตาบอด เป็นไปเพื่อที่จะช่วยกันทำเนอสเซอรี่ในบ้านสายสัมพันธ์ พวกเขาได้ประจักษ์ถึงความสมดุลระหว่างความแข็งแรงและความอ่อน มันจะเป็นความเป็นเพื่อน มันเป็นการเชื่อมโยง เดินทางไปด้วยกัน สังคมเล็ก ๆ ตรงนี้ดีขึ้น และจะกระจายเป็นวงกว้างต่อไป”

ชีวิตประจำวันของเด็กนักมวยในโครงการ “นักสู้คู่คุณธรรม” เหล่านี้แตกต่างจากเด็กนักมวยโดยทั่วไปที่มีการพิถีพิถัน การฝึกฝนเป็นงานหลัก

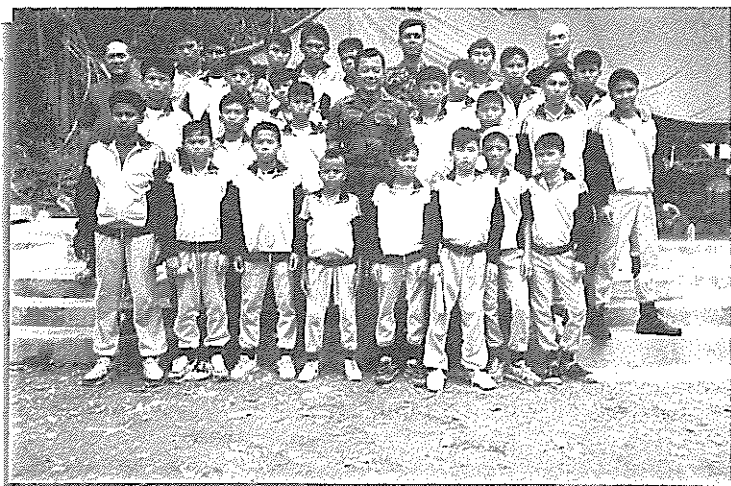
“วิถีชีวิตของนักสู้คู่คุณธรรมนอกจากจะมีวินัยในการฝึกฝนอบรม

ฝึกเจริญสติด้วยวิธีอานาปานสติ

ตนเองให้มีความแข็งแกร่งทางร่างกายแล้ว ยังต้องมีวินัยในการอบรมฝึกฝนตนเองให้จิตใจแข็งแรงด้วย การออกกำลังจิตมีลักษณะตรงข้ามกับการออกกำลังกาย การออกกำลังกายต้องมีการเคลื่อนไหวเร็วเพื่อให้กล้ามเนื้อฟิต เพื่อให้การออกหมัดเร็วและแรง อันนั้นเป็นเรื่องของเทรนเนอร์แต่เรา...เราเข้าไปในเรื่องการสร้างชีวิต ให้เห็นว่าชีวิตนี้มีทั้งกายและจิต จิตจะแข็งแรงได้ก็ต่อเมื่อมีการฝึกจิตให้รู้เท่าทัน นิ่ง เพราะฉะนั้นการออกกำลังจิตคือการทำให้จิตนิ่ง...นิ่งจากความรุงรังวุ่นวาย นักมวยเหล่านี้ต้องฝึกทุกวัน ด้วยวิธีอานาปานสติ ซึ่งจะทำให้มีสมาธิ มีความมั่นคง มีจิตใจที่แข็งแรงในการดำเนินชีวิตของเขาให้เป็นไปเพื่อความถูกต้องงดงาม...

“...เด็กนักมวย ๘๐ กว่าคนในสำนัก ส.เพลินจิต ถ้าไม่รู้เรื่องชีวิต เด็กเหล่านี้อาจใช้ความแข็งแรงเป็นไปเพื่อเบียดเบียนผู้อื่นได้ทั้งนั้น ง่าย

(บน) “นักสู้คู่คุณธรรม” กับพลโทสมเจดน์ ทรัพย์สมบูรณ์ รองแม่ทัพภาค ๔
(ล่าง) ท่อนแขนที่แข็งแกร่งแปรคราบน้ำตาลเป็นรอยยิ้ม
ที่อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร

ที่สุดคือการล้มมวย ช่มชืด หยาบคาย ติดยาเสพติด เป็นแก๊งลักทรัพย์ ทำอะไรก็ได้ที่ความแข็งแรงทั้งหลายจะทำได้... จะทำไปตามความคิดผิด คุณธรรมของเด็กนักร้องเหล่านี้คือ หยุดการใช้ชีวิตเพื่อเบียดเบียนคนอื่น ช่วยเหลือสังคม และการช่วยเหลือสังคมของพวกเขา ก็คือการหยุดทำชั่ว”

...

การดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างคนที่เป็นนักร้อง มีตัวเองเป็นคู่ต่อสู้ที่สำคัญที่สุด

นี่เองคือคำจำกัดความของคำว่า “นักร้องคู่คุณธรรม” โดยแท้

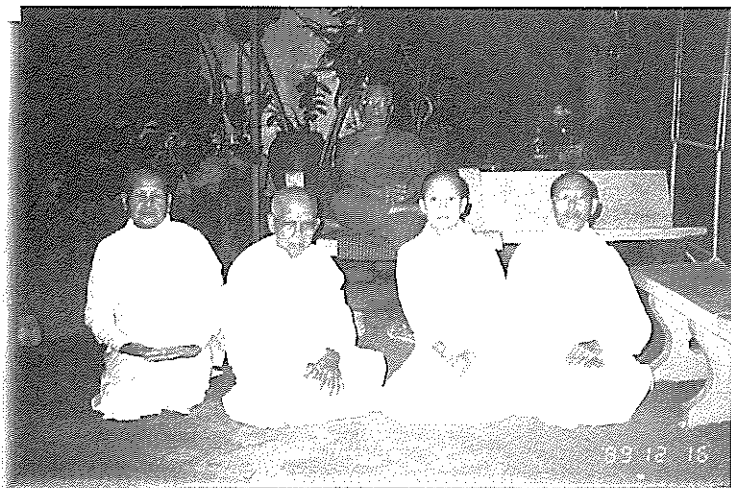
...

เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ทางภาคใต้ของไทยโดยเฉพาะอำเภอท่าชะระ จังหวัดชุมพร ประสบอุทกภัยครั้งรุนแรงจากพายุเกย์ กองทุนเสถียรธรรมสถานได้ไปเยี่ยมเยียนและนำสิ่งของไปมอบให้แก่ผู้ประสบภัย พร้อมกับโครงการพุทธบุตรอาสา, โครงการชีวิตเพื่อพระธรรม, โครงการโลกสวยด้วยน้ำใจ และโครงการนักร้องคู่คุณธรรม... ซึ่งการนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นการออกภาคสนามจริงในการอุทิศตนช่วยเหลือสังคมของพวกเขา เป็นอีกครั้งที่ความแข็งแรงของเขามีส่วนในการช่วยซัดน้ำตาของเพื่อนร่วมชาติที่กำลังเดือดร้อนอย่างสาหัส

...

ในครั้งนั้น นอกจากการไปเยี่ยมเยียนและช่วยเหลือผู้ประสบภัยแล้ว คณะของเสถียรธรรมสถานโดยการนำของแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด ได้เข้ากราบหลวงพ่อบุทธทาส ที่สวนโมกขพลาราม ซึ่งในวันนั้นหลวงพ่อบุทธทาสได้เมตตาทักทาย และให้ข้อคิดที่สร้างความปิติและประทับใจต่อคณะของเสถียรธรรมสถาน

...ขออนุโมทนาที่ คุณมีโอกาสแบ่งปัน โดยมีสติปัญญาพิจารณา

หลวงพ่อพุทธทาส และคณะแม่ชีจากเสถียรธรรมสถาน

การให้ และขอให้ได้สัมผัสความสุขที่ได้ให้ และรู้จักที่จะให้ตัวเองด้วย การที่คุณได้พาชีวิตของพวกเขาคุณมาถึงที่นี่ ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่า เป็นผู้รู้จักที่จะให้โอกาสตัวเอง การที่เราทำให้คนอื่นพ้นจากความทุกข์ยาก นั้นเป็นหน้าที่อันพึงปฏิบัติ และต้องรู้จักช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์ด้วย

...ขอให้คุณมีความสุข สนุกกับการทำหน้าที่ กินเก็บใช้แต่พอประมาณ ที่เหลือแบ่งปันต่อเพื่อนมนุษย์...

ซึ่งคณะของเสถียรธรรมสถานก็ได้ต้อนรับใส่ใจและนำมาปฏิบัติจริง ที่เสถียรธรรมสถาน...ทุกคนทำงานให้สนุก เป็นสุขในขณะที่ทำงาน กิน เก็บ ใช้ แต่พอประมาณ ที่เหลือแบ่งปันต่อเพื่อนมนุษย์

...

“ก็ฟ้า ก็ฟ้า เป็นยิววิเศษ แก่กองกิเลสทำคนให้เป็นคน” นั้น

จริงแท้แน่นอน แต่ก็ฟ้าจะเป็นยวพิเศษได้ก็ต่อเมื่อคนคนนั้น นักกีฬาคน
นั้นใช้กีฬาพัฒนาศักยภาพของตนเองจนแข็งแกร่งที่จะหยุดกระทำความ
ชั่วลงได้

หนทางสู่ชัยชนะและความเป็นหนึ่ง คือจุดหมายในใจของนักสู้ทุก
คน แต่จะมีความหมายใดหากไม่สามารถเอาชนะใจของตนเองได้

กับนักมวย...ที่สำนัก ส.เพลินจิต

วันนี้...ยังคงยืนยันในความเป็นนักสู้ ที่จะเดินคู่ไปกับคุณธรรมอย่าง

องอาจ

พวกเขา...เหล่า นักมวย - นักสู้คู่คุณธรรม

เหตุเพราะ - เหตุเพราะ

ไม่ว่าจะเป็นข้าวสั๊กเม็ด หรือเห็ดสั๊กดอก ล้วนต้องใช้เวลาและความร่วมแรงร่วมใจจากหลายสิ่งช่วยรังสรรค์

ดิน น้ำ ลม ไฟ แร่ธาตุทั้งหลาย ตลอดจนความใส่ใจประดามี

เมื่อไม่รู้...ไม่เห็น...จึงไม่เข้าใจ

การทิ้งขว้าง...เกลื่อนกลาด...จึงเกิดขึ้น

...

วันนั้น แมซีค้นสนียได้เมตตาสอนเกี่ยวกับการเจริญสติอย่างง่ายจากสิ่งใกล้ตัว...

“เข้านี้เราเคี้ยวเห็ดด้วยความรู้สึกที่เห็ดอยู่ในปากของเรา อยู่ในตัวของเรา เคี้ยวช้า ๆ อย่างมีสติรู้ลมหายใจเข้าออกอย่างอ่อนโยนและผ่อนคลาย เราตระหนักรู้เกี่ยวกับการเคี้ยวทุกครั้งนานเท่าที่เราจะทำได้ เพื่อให้เห็ดละเอียด แล้วค่อย ๆ กลืนอย่างมีสติ ด้วยวิธีการง่าย ๆ เช่นนี้ทำให้พบว่าจิตของเราอยู่กับการทำงานตลอดเวลา เป็นวิธีการจูงจิตจากการคิดฟุ้งซ่านที่เคยคิดออกไปข้างนอก เรามีความสุขกับการได้พิจารณาอาหารเข้าในวันนี้อ่างมีสติ เพื่อดูแลรักษาใจของเราให้อยู่ในบ้านหลังใน และเป็นการดูแลกายของเราที่เป็นบ้านอีกหลังหนึ่ง เป็นการกตัญญู

บ้านหลังนอกให้ทำงานน้อยลง เนื่องจากกระเพาะของเราจะดีขึ้นหากเรา
รู้จักพิจารณาอาหารอย่างมีสติในทุกคำ แล้วเคี้ยวให้ละเอียด รู้ว่าเรา
กำลังเคี้ยวอะไร สิ่งที่เคยวนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตเรามากกว่าการ
ทำให้รู้สึกอิ่มหรืออร่อยเท่านั้นเท่านั้น หากประโยชน์จากการพิจารณา
อย่างอ่อนโยนและลึกซึ้งในสิ่งที่กำลังบดเคี้ยววนั้น ทำให้เรารู้ว่า ชีวิตของ
เราเชื่อมโยงกับดิน น้ำ ลม ไฟ และแร่ธาตุทั้งหลาย สรรพสิ่งทั้งหลาย
รวมทั้งน้ำใจของผู้คนทั้งหลายที่อยู่เบื้องหลังอาหารคำนี้ของเรา เป็นการ
ตระหนักรู้ที่จะดำเนินชีวิตอย่างคนที่ไม่ชี้ตัวว่าชีวิตเป็นของของตน แต่รู้ว่า
ชีวิตคือสิ่งที่ธรรมชาติให้ขอยืมมาและเราต้องกตัญญูต่อธรรมชาติด้วยการ
การพัฒนาชีวิตของเราในทุกขณะของลมหายใจเข้าออกอย่างมีความสุข
เพราะเห็นคุณค่าที่ได้จากสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่อยู่รวมกันในจักรวาลนี้ มี
แต่ความเชื่อมโยงพึ่งพิงอิงอาศัยกันทั้งหมดทั้งสิ้น”

...

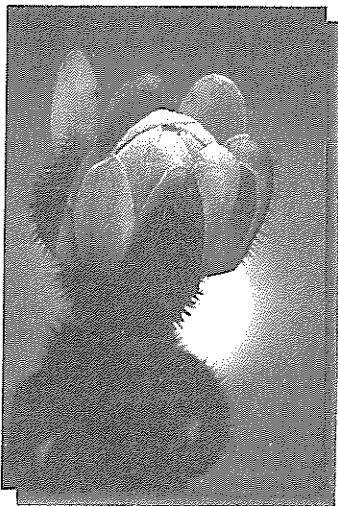
วันนี้ ชุปเห็ดถ้วยย่อมตรงหน้าของฉัน จึงมิได้มีค่าแค่เพียงอาหาร
ประທံงความหิว ชามชุปในภาดไลไม่ผิตอะไรกับครูอีกคนของชีวิต...

หากไม่มีวันนั้น ย่อมไม่มีวันนี้

วันที่รู้...วันที่เห็น...วันที่เข้าใจ

และที่รู้...ที่เห็น...ที่เข้าใจ

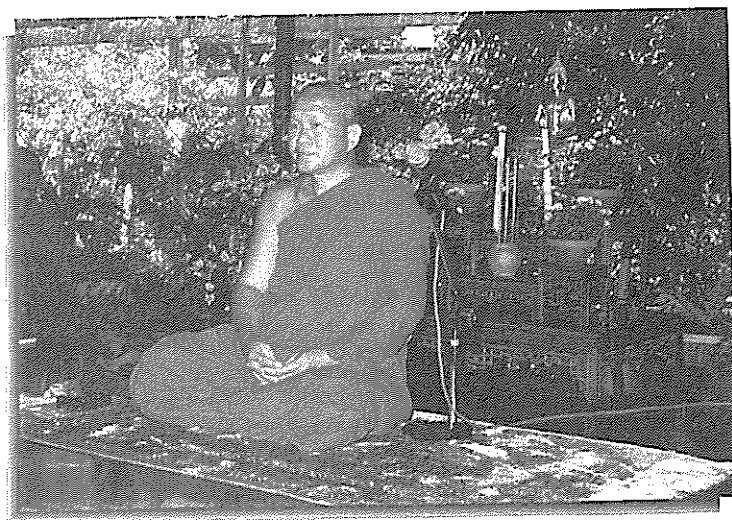
เหตุเพราะ...เห็ดเพาะ

สิ่งทั้งหลายทั้งปวงมันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น มัน
มิได้ให้ทุกข์แก่เรา เช่นเดียวกับหนาม หนามที่แหลม ๆ
มันให้ทุกข์แก่เราไหม? เปล่า มันเป็นหนามอยู่อย่างนั้น
มิได้ให้ทุกข์แก่ผู้ใด ถ้าเราไปเหยียบมันเข้าก็ทุกข์ทันที
ทำไมจึงเป็นทุกข์ เพราะไปเหยียบมัน จึงว่าเป็น
เพราะเรา

หลวงพ่อชา สุภัทโท

ท่ามกลางสายฝน ณ วัดญาณเวศกวัน

ปลายเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา ท่ามกลางสายฝนที่กระหน่ำอย่าง
ไม่ลืมหูลืมตา แมลงปอบิกม่วงได้มีโอกาสเกาะติดสถานการณ์ ตามแม่ชี
คันสนีย์ เสถียรสุต ไปที่วัดญาณเวศกวัน พุทธมณฑลสาย ๔ พร้อม
กับกองบรรณาธิการ “สารวิภา” เพื่อกราบเรียนท่านเจ้าคุณอาจารย์พระ
ธรรมปิฎกเกี่ยวกับการดำเนินงานที่ผ่านมาของ “สารวิภา” และการปรับปรุง

“สาวิกา” ในเล่มที่ ๒ ประจำเดือนตุลาคมนี้

พร้อมทั้งขออนุญาตจัดพิมพ์ ถ้าอยากพ้นวิกฤต ต้องเลิกติด
ไสยศาสตร์ ของท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมปิฎกเพื่อเป็นธรรม-
บรรณการแก่สมาชิก “สาวิกา” ฉบับปรับปรุงใหม่ ท่านได้เมตตาอนุญาต
อีกทั้งได้เมตตากล่าวให้กำลังใจในการทำงานแก่ชาว “สาวิกา”

“...ทุกคนมีความชำนาญการในงานที่ตนทำ มีความชำนาญที่เกิด
จากประสบการณ์ในงานในแขนงนี้มา เพียงแต่ทำงานนี้แต่ก่อนใช้ในความ
มุ่งหมายอีกอย่างหนึ่ง ตอนนี้จะเอาประสบการณ์ความชำนาญนั้นมา
สนองจุดมุ่งหมายกัน และจุดมุ่งหมายตอนนี้เป็นจุดมุ่งหมายที่เราเรียกว่า
เป็นจุดหมายแห่งธรรม ที่มันชัดเจนว่าเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน
อันนี้อาตมาว่าใจที่ตั้งก็เป็นกุศลอยู่ในตัว และงานที่ออกไปก็จะเกิดประ-
โยชน์แก่ส่วนรวม ถ้าเราทำได้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย พอทำสำเร็จแล้วผล
กลับมาตัวเองจะอิมใจมากจากผลที่มันเป็นประโยชน์แก่ชีวิตผู้อื่นแก่สังคม
ทำแล้วจะปลื้มใจอิมใจทางพระเรียกกรรมปิติ อิมใจในธรรม ก็เป็นผลดี
ทั้งแก่ชีวิตและสังคม อันนี้เป็นปัจจัยอิงอาศัยซึ่งกันและกัน พอมีปิตียังมี
กำลังใจทำอีก งานยังได้ผล ยิ่งได้ผลก็ยิ่งมีปิติ อย่างนี้เป็นอิตฺปปัจจยตา
ในทางดี ก็อนุโมทนาด้วย ดีแล้ว ได้เข้ามาสู่แนวทางนี้ มาช่วยกัน...”

แมลงปอปีกม่วงมองไปรอบตัว ก็เห็นแววปิติเปี่ยมอยู่บนใบหน้า
ของกองบรรณาธิการกันถ้วนทั่ว จากนั้นได้มีการสนทนาเกี่ยวกับปัญหา
ในการทำงาน ซึ่งข้อโอหิวใจความก็เห็นจะหนีไม่พ้นสภาวะการณ์เงินบาท
ลอยตัว (สูงมาก) ที่มีผลกับการขึ้นราคากระดาษอย่างน่าตกใจ (แม้กับ
แมลงใจแข็งอย่างแมลงปอปีกม่วงฟังแล้วยังบินหลงทิศ!) ในการนี้ท่าน
เจ้าคุณอาจารย์ได้เมตตาให้ข้อคิดในการประพฤติปฏิบัติตนในภาวะ
วิกฤตเช่นนี้ค่อนข้างน่าสนใจ จนแมลงปอปีกม่วงต้องรีบขยับปีกส่งสัญญาณ
ให้เพื่อน (ที่เป็นมนุษย์) คูใจกดเครื่องบันทึกเสียงมาฝากสมาชิก “สาวิกา”

“คนในระยะนี้ยิ่งเจอปัญหาอย่างนี้ เป็นคล้าย ๆ จุดหัวเลี้ยวหัวต่อ ถ้าหากว่าตั้งตัวไม่ถูกอาจจะเสื่อมทรุดลงไปอีก แต่ถ้าหากว่าตั้งตัวถูกจะได้ประโยชน์จากสถานการณ์ เราต้องย้ำอยู่ว่าเราต้องเอาสภาพที่มันทุกข์ยากหรือเขาเรียกว่าทุกข์ยากมากแพง หรือจะเรียกว่าวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจก็แล้วแต่เอามาใช้ประโยชน์ให้ได้ เลยต้องพูดบ่อย ๆ ว่าตอนนี้ต้องทำเคราะห์ให้เป็นโอกาส แต่มันเป็นอย่างนี้จริง ๆ คนฉลาดสามารถทำเคราะห์ให้เป็นโอกาส และเคราะห์นี้แหละมักจะเป็นโอกาสสำหรับคนที่จะได้ฝึกฝนตนเอง คนที่ประสบความสำเร็จโดยมากต้องผ่านพวกเคราะห์ พวกปัญหา และก็ทำให้เขาได้ทดสอบความเข้มแข็ง ทำให้เขาได้ฝึกฝนตนเอง ทำให้เขาได้ความชำนาญ และมีความสามารถสติปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการคิดแก้ปัญหา อันนี้สำคัญที่สุด คนไหนผ่านปัญหามากและไม่ท้อถอย ไม่ยอมแก่ปัญหานั้น พยายามแก้ไข ก็จะพัฒนาปัญญาสำเร็จ นอกจากปัญญา ความสามารถอื่น ๆ ก็ตามมาอาตมาก็เลยบอกว่าคนไทยตอนนี้เหมือนกับโชคดี โชคดีที่เจอสถานการณ์อย่างนี้ เพราะว่าตอนที่เราค่อนข้างพร้อมพร้อมเศรษฐกิจดี เราจะหลงลืมตัว เพลิน เมื่อเพลินแล้วก็นำความสุขมาให้แก่ตัวเอง เพราะฉะนั้นตอนที่สุขสบายนั้นเป็นตอนที่กำลังแย กำลังหลงระเหิงมัวเมา ไม่คิดหน้าคิดหลัง คนที่กำลังสุขสบายมักจะเป็นอย่างนั้น ไม่คิดหน้าคิดหลังหาแต่ความสุขตอนนั้น พอเจอทุกข์แล้วจะเป็นตัวทำให้ได้สติ อย่างน้อยก็ยับยั้งหยุดความหลงระเหิงมัวเมาออกได้ อันนี้ก็เป็นการตั้งต้น ชั้นที่หนึ่ง

ชั้นที่สอง ถ้ารู้จักคิดพิจารณา ก็จะพิจารณาว่าทำไมเราเป็นอย่างนี้ ก็สืบสาวหาเหตุปัจจัยในอดีต เริ่มคิดย้อนหลังแล้วว่าทำไมเป็นอย่างนี้ เมื่อคิดแล้วที่นี้คนที่มีความทุกข์เป็นธรรมดา มันจะต้องคิดหาทางออก มันจะตั้งความหวัง คนมีทุกข์จะต้องหวัง คิดหวังข้างหน้า พอคิดหวัง มันเริ่มมองอนาคต มองข้างหน้า คือเขาสาม ๓ ส่วน อดีต

ปัจจุบัน อนาคตเข้าด้วยกันได้ เขาจะทำเหตุปัจจัยเพื่อแก้ไขปัญหา และตอนนี้สังคมถ้ามองในแง่ส่วนรวมอาจมาว่าเป็นโอกาสเลย ถ้าเราได้คนที่สามารถตั้งเป้าหมายรวมให้สังคมได้ตอนนี้ สังคมจะไปด้วยดีที่สุด เวลาหลงระเหิงมัวเมาเขาไม่สนหรอก เขาไม่เอาใจใส่ เขามัวแต่จะเพลินกับความสุข แต่พอตอนนั้นะ ถ้ามีอะไรมารวมใจคนให้ตั้งเป้าหมายร่วมกับสังคมได้จะไปได้อย่างดี อาตมาคิดว่าตอนนี้เป็นโอกาสสำหรับสังคมไทย แต่ที่ต้องตั้งตัวให้ดี ต้องวางจิตใจให้ถูก ต้องคิดให้ได้ถูกทาง ถ้าคิดถูกทางเป็นโอกาสที่ดีที่สุดสำคัญว่าเราจะใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์หรือเปล่า

“ถ้าจะเสียโอกาสก็คือ มัวแต่ร้องไห้คร่ำครวญโอดครวญวนวายอยู่ แล้วก็ซ้ำเติมตัวเอง และขัดกันไปขัดกันมากี่เลยไม่ได้ทำอะไร

“นี่แหละก็คือให้โอกาสคนมีความทุกข์ ก็คร่ำครวญสักพักหนึ่ง แล้วก็วิ่งกันไปว่ากันมาสักพักหนึ่ง แต่ว่าอย่าให้นาน และต่อจากนั้นตั้งสติให้ได้ แล้วใช้ปัญญาคิดพิจารณา คนที่ทุกข์ ถ้ามองทุกข์ร่วมกันเมื่อไหร่ จะเห็นใจกัน พอเห็นใจกัน เป็นทุกข์ร่วมกัน ประสบภัยร่วมกัน สามัคคีจะเกิดขึ้น และพลังก็จะเกิด ก็จะเห็นว่าได้ทุกอย่าง ได้ทั้งส่วนตัว ได้ทั้งสังคม กำลังนึกว่าตอนนี้คนไทยจะใช้โอกาสนี้ตั้งใจได้ถูก และก็คิดจับจุดของเรื่องได้ และก็จะได้ไปถูกทางหรือไม่ จะมีสองอย่าง ถ้าตั้งตัวไม่ได้ วางใจไม่ถูก คิดไม่เข้าทางไม่เข้ากระแสที่ถูกต้องก็ยิ่งทรุดยิ่งเสื่อม ถ้าเข้าทางดีไปได้ดีทีเดียวแหละ คิดว่าอย่างนั้น ตอนนี้ก็พูดย่ออยู่เรื่อย บอกว่า คนฉลาดทำเคราะห์ให้เป็นโอกาส คนประมาททำโอกาสให้เป็นเคราะห์ ก็เป็นอย่างนี้แหละ ช่วงที่แล้วตอนที่เราฝรั่งพร้อมเศรษฐกิจค่อนข้างดี เศรษฐกิจขยายตัวดี ปีหนึ่งถึง ๘% ก็มีใช้ไหม ตอนนั้นเราหลงระเหิงมัวเมาฟุ้งเฟ้อ ไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง ที่นี้ไอ้ความฝรั่งพร้อมต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจ ถ้าฉลาดตอนนั้นจะต้องใช้เป็นโอกาสในการสร้างสรรค์ ถือเป็นโอกาสเอาเศรษฐกิจที่ดีไปสร้างสรรค์ทำอะไรให้มันเป็นประโยชน์ระยะยาว ตอน

นั่นเราเอาแต่บำรุงบำเรอกันมัวมาเพราะฉะนั้นเราทำโอกาสให้เป็นเคราะห์
ตอนนี้เคราะห์มาแล้วยังไม่รู้จักทำให้เป็นโอกาสก็แยะเต็มที คิดว่าตอนนี้
กระตุ้นกันหน่อย คิดเรื่องนี้ การวางท่าที่ต่อสถานการณ์ให้ถูกต้อง แล้ว
เราจะได้ประโยชน์ แล้วเราจะไม่มัวเมาเศร้าโศกเสียใจกันอยู่ อย่าง
น้อยก็ไม่นานเกินไป...อีกเรื่องหนึ่งที่อยากจะเน้นคือเรื่องประหยัด ตอนนี้
จะเน้นเรื่องประหยัด รัฐบาลก็บอกให้ประชาชนประหยัด การประหยัด
เรามองมันได้ ๒ แบบ คือ มองในแง่ลบและมองในแง่บวก มองในแง่ลบ
ถ้าใช้กับเด็ก...จะใช้อันนี้ก็ไม่ได้ อันนั้นก็ไม่ได้ พ่อแม่ว่า กลุ่มใจจริง ๆ
เลยจะใช้อะไรไม่ได้แบบนี้ ก็สำเร็จผลได้น้อย และเด็กก็มีความทุกข์
รู้สึกบีบคั้นจิตใจ ต้องฝืนใจ ทุกข์ ถ้ามองในแง่บวก ประหยัดก็คือการ
ฝึกตัวให้มีความสามารถในการใช้ของน้อยที่สุด ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด
เงิน ๑๐ บาท เราสามารถเอาไปใช้อย่างไรให้มันได้ประโยชน์มากที่สุด ถ้า
เราทำได้อย่างนั้นแสดงว่าเรามีความสามารถ ความรู้สึกอย่างนี้มันทำลาย
ความสามารถ ถ้าทำได้ก็จะเกิดความพอใจ และพอใจของน้อยเราจะภูมิใจ
ตัวเอง มันก็พัฒนาสติปัญญาความสามารถไปด้วย เด็กก็เจริญขึ้น
อันนี้เอาตามว่าสำคัญ...”

ฟังแล้วก็ให้รู้สึกอึดอัด และเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประโยคที่ว่า...

“คนฉลาดสามารถทำเคราะห์ให้เป็นโอกาส... คนที่ประสบความสำเร็จ
สำเร็จโดยมากต้องผ่านพวกเคราะห์พวกปัญหา... คนไหนผ่านปัญหามาก
และไม่ท้อถอย ไม่ยอมแก่ปัญหานั้น พยายามแก้ไข ก็จะพัฒนาปัญญา
สำเร็จ นอกจากปัญญา ความสามารถอื่น ๆ ก็จะมา...”

...นั่นโดนใจเป็นที่สุด แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นแล้ว คงต้องยกให้
เป็นเรื่องของเวลาที่จะทำให้ทุกอย่างดีขึ้น

...

ฝนภายนอกอาคารยังคงกระหน่ำอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด หากก็

เป็นการสมควรแก่เวลาที่จะต้องลากลับ แมซีตันสนีย์ได้ถือโอกาสนี้กราบลาท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมปิฎกเพื่อวิเวกเป็นเวลา ๑ เดือนเต็มตลอดเดือนกันยายน...

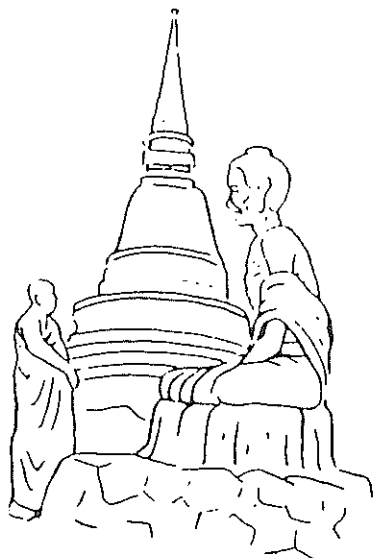
“ขออนุโมทนาด้วย ทำงานไปตัวเองก็ได้มาพัฒนาตัวเองเป็นระยะ ๆ อย่างน้อยก็ได้ปลื้กลึกเร้นหาความสงบ สงบก็มีประโยชน์หลายอย่างในการทบทวนความคิดในการที่จะทำจิตของตนให้มีแรง มีพลัง มีความมั่นคง และเตรียมพร้อมสำหรับงานต่อไปยิ่งขึ้น...เวลาเราจะอยู่สงบอย่างนั้น บางทีเราจะได้มองสิ่งที่ผ่านมาในอีกแง่มุมหนึ่ง บางทีเราอยู่ท่ามกลางมันเราจะมองเห็นแบบหนึ่ง เวลาเราไปห่างภาวะกายอย่างหนึ่ง ห่างทางจิตใจอย่างหนึ่ง ห่างออกไปแล้วก็มองมาที่สิ่งที่ได้ทำ ก็อาจจะมองเห็นแง่มุมอื่นที่เราไม่เคยนึก บางทีมันก็ปรากฏขึ้นเอง บางทีก็ได้ความคิด ใหม่ ๆ ที่กลับไปใช้ในเบื้องต้น ต่องานให้มันได้ผลดียิ่งขึ้น ตอนที่ได้ความคิดใหม่ ๆ นั้นสำคัญ บางทีได้อันเดียวก็คุ้ม มันจะเป็นผลประมวผลของสิ่งที่ผ่านมาทั้งหมด ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมา เหมือนกับว่ามันมารวมกันเข้าแล้วก็กลั่นออกมาเป็นผลความคิดอีกอันหนึ่ง อันนี้มีคุณค่ามหาศาล”

จบคำอำนวยการ แมซีตันสนีย์และกองบรรณาธิการสาวิกาได้กราบลาท่านเจ้าประคุณอาจารย์พระธรรมปิฎก

...

การมาถึงและการลากลับ...ทั้งสองเหตุการณ์เกิดขึ้นท่ามกลางสายฝน

สายฝนตกแรงที่ดูจะเป็นอุปสรรคของการสัญจร
แต่ในใจของทุกคนนั้นชุ่มเย็นนักแล้ว!

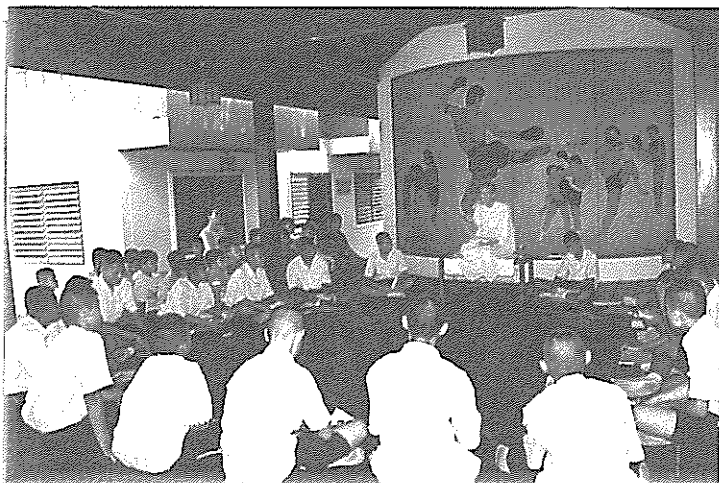

เราจะได้อะไรจากหน้าที่

- ๑ ถ้าคิดว่า เพื่อมีอะไรมาเลี้ยงชีวิตเท่านั้นแล้ว เรียกว่าเรารู้จักมันน้อยเกินไป จนเกือบไร้ค่า แต่คนส่วนมากก็ดูจะรู้จักกันเพียงเท่านั้น
- ๑ หน้าที่การงานเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตมีความหมาย และทำให้ชีวิตเข้าถึงสิ่งที่มีค่าสูงสุดที่มันจะมีได้ แล้วมี “ความสุขชนิดที่ยิ่งกว่าความสุข” เป็นความอรร่อยชนิดที่เกิดมาจากการไหว้ตัวเองได้

พุทธทาสภิกขุ

มือนี้...ที่สร้างโลก

ฝ่ายเหยาและฝ่ายเหียน...มีความเป็นเพื่อนให้กัน

สภาพสังคมปัจจุบันที่เต็มไปด้วยปัญหานานาประการที่มากมาย และซับซ้อน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กลไกของครอบครัวทำงานสร้างทรัพยากรคนซึ่งเป็นฐานรากในการพัฒนาได้ไม่เต็มที่ และโดยเฉพาะเมื่อโลกที่รุดหน้าบีบบังคับให้พ่อแม่ต้องละเลยในการทำหน้าที่สร้างคนในครอบครัวไปสร้างวัตถุ ทำให้เด็กถูกทอดทิ้ง และสร้างความบอบช้ำให้กับสังคมอย่างเกินจะเยียวยา

เส้นทางชีวิตของเด็กและเยาวชนคนหนึ่งนั้นเป็นเส้นทางที่ยาวไกล

ซึ่งต้องการการวางรากฐานด้วยความรัก ความเข้าใจ ซึ่งจะเปรียบเสมือน รากแก้วที่พวยงยึดลำต้นไว้ในยามต้องกระแสพายุแรง มีกิ่งก้านมั่นคงเป็น “เพื่อน” คอยค้ำจุนหรือเหนี่ยวรั้งยามที่เด็กเดินมาถึงจุดแยกกระหว่างทาง สองแพร่ง...

กิจกรรมของเสถียรธรรมสถาน ในวันจันทร์ที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๐ ที่ผ่านมา เป็นอีกมิติหนึ่งของการสร้างทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะกับเด็ก ที่ก้าวล้ำเข้ามาในทางแพร่งที่สังคมปฏิเสธ ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความผิด ถูก ลงโทษ และต้องถูกควบคุมความประพฤติ

เด็กเหล่านี้แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุดเคยร่วมสร้างชุมชนแลกเปลี่ยน-เรียนรู้มาก่อน โดยที่ครั้งนั้นเด็กเหล่านี้ยังอยู่ในสถานควบคุมความประพฤติ ที่เรียกว่า บ้านกรุดมา ต่อมาได้ย้ายมาอยู่ที่ บ้านมุทิตา และเข้าสู่โครงการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยและหลังปล่อย ซึ่งหมายถึงหลังปล่อยแล้วยังอยู่ในระดับที่จะต้องติดตามดูแลความประพฤติไปอีกระยะหนึ่ง

ในการนี้แม่ชีคันสนีย์ได้รับหนังสือจากผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ขอนำเด็กชายจำนวน ๑๔ คน เข้ารับคำแนะนำเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้หลักธรรมในการดำเนินชีวิต ซึ่งแม่ชีคันสนีย์ได้เลือกใช้สถานที่ที่สำนัก ส. เพลินจิต ด้วยเหตุผลว่า

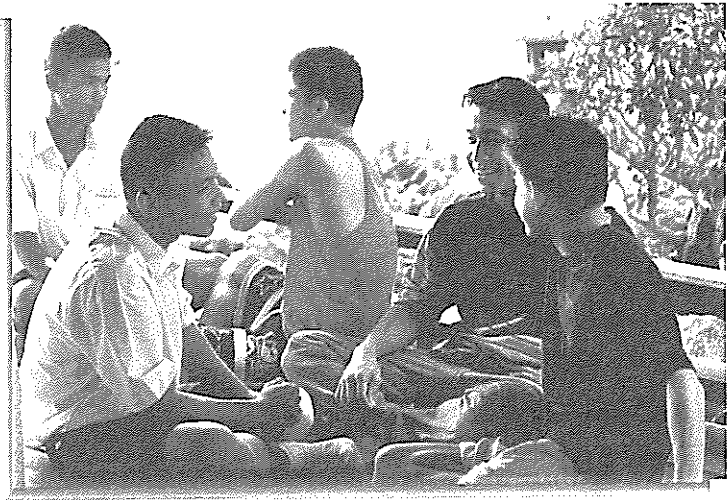
“...อยากให้เด็กทั้งสิบแปดคนได้เรียนรู้ถึงบรรยากาศของความเป็นเพื่อน ให้โอกาสพวกเขาที่จะได้คุยกับใครสักคนที่รู้สึกว่าเขาไว้วางใจได้ว่า คนคนนั้นจะเป็นเพื่อนของเขา กล่าวที่พูดเรื่องราวให้คนที่ไว้วางใจฟัง เราเชื่อว่า...เมื่อคนมีความไว้วางใจในเพื่อนเขาจะกล้าเปิดเผยตัวเองออกมา และพร้อมที่จะรับความเป็นมิตรจากผู้อื่น และเมื่อคนรอบข้างเป็นมิตรกับเขา ยอมรับเขา รับฟังและให้โอกาส เมื่อนั้นเขาจะไม่สร้างรอยร้าวให้กับคนรอบข้างและสังคมต่อไป...”

สมมติฐานของแมชีคันสนีย์ได้ถูกตั้งขึ้น และตามด้วยวิธีการที่มีขั้นตอน มีเครื่องมือ แตกต่างไปจากชุมชนแลกเปลี่ยน-เรียนรู้ครั้งอื่น ๆ มีการใช้ไหวพริบปฏิภาณกับตัวแปรที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด แน่แน่นอนว่า...ระยะเวลาเพียงไม่ถึงวันอาจไม่สามารถแปรดวงจิตที่เคยบอบช้ำให้เปลี่ยนเป็นความสะอาด สว่าง สงบ ได้อย่างที่สังคมต้องการ แต่ก็ต้องถือว่าเด็กทั้ง ๑๘ คนนี้ ได้ผ่านกระบวนการพัฒนาเพื่อไปสู่จุดนั้นในระดับหนึ่ง

ณ สำนัก ส.เพลินจิต กิจกรรมแรกเริ่มเมื่อเวลา ๑๐.๐๐ น. ด้วยบรรยากาศของการต้อนรับอันอบอุ่น โดยผู้แทนจากผู้มาเยี่ยมเยือนได้ทำความถึงการเป็น เพื่อนเก่า ซึ่งได้เคยพบกันมาแล้วที่บ้านกรรณา และดีใจที่ได้มาเจอกันอีกครั้งในสถานที่แตกต่างจากเดิม ส่วนทางเจ้าบ้านซึ่งมีผู้แทนคือ แส่น ส.เพลินจิต แชมป์โลกที่เป็นตัวอย่างความ ใฝ่ฝันของเด็กชายไทยหลายคนปรารถนาจะยึดถือเป็นแบบอย่างเป็นผู้กล้าต้อนรับในครั้งนี้

“...บ้านหลังนี้ได้ส่งเสริมทางด้านกีฬา ถือว่ากีฬาเป็นยาวิเศษ และใช้กีฬาเป็นเครื่องจูงสติ พัฒนาร่างกายให้แข็งแรง ให้อาชีพคือการเป็นนักมวย สามารถมีรายได้เลี้ยงดูครอบครัว พ่อแม่และน้อง ๆ ให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่กีฬาเป็นเพียงส่วนหนึ่ง...ไม่ใช่ทั้งหมด เพราะบ้านหลังนี้ไม่ละเว้นที่จะพัฒนาจิตใจให้แข็งแรง ไม่ไหลไปตามกระแสค่านิยมที่เบียดเบียน และให้เรียนรู้ว่าแต่ละคนสามารถจะหยุดตัวเองได้อย่างไร...”

นับเป็นพลังใจที่กระตุ้นให้เด็ก ๆ กระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมในอันดับต่อไป นั่นคือการสมัครใจเลือกจับคู่คุยระหว่างเด็กจากค่ายมวย และเด็กทั้ง ๑๘ คน การสนทนาจะเป็นไปอย่างเพื่อนที่จะถามกันได้ทุกเรื่องด้วยความไว้วางใจ เพราะเขารู้ว่าเพื่อนจะไม่นับเป็นพิษภัย จะไม่เหยียบย่ำซ้ำเติมในความผิดที่เคยกระทำ...และ...เพื่อน...จะให้ภัยเขา

บรรยากาศการพูดคุยของเด็ก ๆ ที่สนุกสนานและเป็นกันเอง

แต่เพื่อให้ทุกคนได้เรียนรู้ประสบการณ์ความผิดพลาดนี้ร่วมกัน จึงมีกติกาข้อหนึ่งว่า หลังจากที่แยกกันไปคุยแล้ว ทุกคู่ต้องกลับมาและเล่าเรื่องที่คุยกันให้ทุกคนได้รับรู้ด้วย

คุณหนึ่ง...ซึ่งจับกันระหว่างเด็กนักเรียนอายุ ๑๐ ปี และผู้มาเยือนอายุ ๑๔ ปี เมื่อคุณี้ต้องออกมาพูด คำถามที่ผู้มาเยือนถามนักเรียนก็ไม่พ้นเรื่องความเป็นอยู่ เช่น กิจกรรมในชีวิตประจำวันทำอะไรบ้าง? ได้เรียนหนังสือไหม? นอกจากเป็นนักเรียนแล้วได้ทำอะไรเพื่อช่วยสังคมอีกหรือเปล่า? ซึ่งผู้มาเยือนก็ได้รับคำตอบที่น่าพอใจถึงกิจกรรมที่ต้องตื่นแต่เช้าวิ่งรอบทะเลสาบหลายรอบเพื่อพัฒนาร่างกาย ได้เรียนหนังสือ ได้รับการอบรมจิตใจ และได้สร้างประโยชน์ให้แก่สังคมตามกิจกรรมที่ค่ายมวยจัดขึ้น แต่เมื่อเด็กจากค่ายมวยเล่าถึงสิ่งที่ได้จากการคุยกัน คำถ่ายทอด

ชื่อ ๆ กลับตอกย้ำความรู้สึกว่า สังคมนี้น่าหดหู่หม่นหมอง พลังร้ายที่ผู้
คนในสังคมได้ช่วยกันผลักดันผู้ที่น่าจะมีวิถีชีวิตบริสุทธิ์เช่นเดียวกับเด็ก
ธรรมดาทั้งหลายให้เข้าสู่วังวนของความสลับซับซ้อนที่ย้อนกลับมาทำร้าย
ผู้บริสุทธิ์คนอื่น ไม่เว้นแม้ตัวเขาเองและสังคมโดยรวมในที่สุด

คำเล่าที่ไม่ตัดตอนนี้อาจจะทำให้ผู้ติดตามทุกคนรู้สึกดังได้เข้าร่วม
ในบรรยากาศนั้น

“...ผมถามพี่ว่าทำไมพี่เข้าไปอยู่ในบ้านมูทิตา พี่เค้าตอบว่าเพราะ
เค้าชมชื่นเด็กอายุสามขวบ ผมถามว่าตอนที่เค้าชมชื่นเค้ามีความสุขมั๊ย
พี่เค้าตอบว่าไม่มีความสุข ผมถามว่าแล้วพี่ทำอะไร เค้าบอกว่าไปกิน
สามคน แต่เพื่อนสองคนไม่ได้ทำ เค้าทำคนเดียว แล้วผมถามว่าเพื่อนพี่
ไม่ได้บอกให้พี่หยุดหรือ เค้าบอกว่าเพื่อนไม่ได้บอก ผมถามอีกว่าแล้วพี่
ทำอะไร พี่บอกว่าเค้าหนีเข้าไปในป่า ไปนอนบนต้นไม้ หนีอยู่ห้าวัน
แล้วตำรวจก็จับ...

“...ผมถามพี่อีกว่า พอออกไปแล้ว...พี่จะทำอีกมั๊ย...”

คำตอบที่ทุกคนได้เห็นคือเด็กเริ่มหนุ่มคนนั้นคอดก น้ำใส ๆ
ไหลรินจากนัยน์ตา...

ถึงแม้จะไม่เอ่ยออกมาเป็นคำพูด ก็คงตระหนักได้ว่าความเสียใจ
ของเขามีมากเพียงไร การได้รับโทษทัณฑ์ได้บอกในระดับหนึ่งว่าสิ่งนี้คือ
ความผิด แต่ผลภายในใจที่ไม่มีใครและแม้แต่ตัวเองก็ไม่อาจยื่นมือ
เข้าไปเยียวยาได้... ลึกล้ำเกินกว่าจะบรรยาย

เป็นความผิดของใคร... ของเด็กคนนี้หรือที่ทำร้ายหนูน้อยผู้บริสุทธิ์
ของพ่อแม่เด็กที่ปล่อยปละละเลยร่วมเพศให้เด็กเห็น หรือหนังสือโป๊ สื่อ
วิดีโอที่เป็นเครื่องกระตุ้น

สายเกินไปที่จะชี้ว่าสาเหตุมาจากอะไร ความจริงในขณะนี้คือสิ่ง
ที่แม่ชิตันสนีย์บอกกับเด็ก ๆ ทั้งหมดว่า

“...ทุกคนอาจเคยกระทำความผิดได้ แต่เราจะเคารพคนที่ไม่ทำผิดอีก เราจะไม่ให้ร้าย ไม่ดูถูก และให้โอกาสคนที่เคยทำความผิดเข้ามาเรียนรู้ชีวิตที่จะอยู่อย่างไม่เบียดเบียนผู้อื่น...

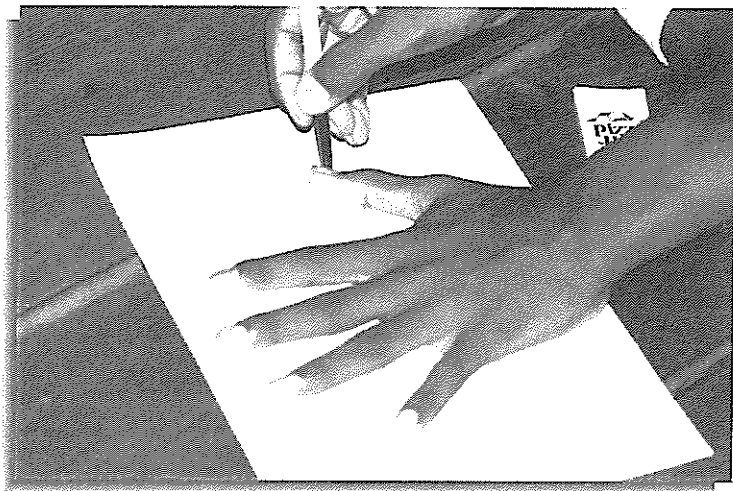
“...ทุกคนที่เข้ามาจะได้รับพลังใจจากคนที่อยู่ที่นี้ในการชวนกันไม่ให้อีกกระทำความผิดอีก ทุกคนต้องมีเพื่อนช่วยกันหยุดยั้ง และเมื่อทุกคนได้รับการพัฒนา เมื่อนั้นเพื่อนที่ดีที่สุดก็คือตัวของเรา ที่จะสามารถหยุดตัวเราเองได้...”

เมื่อจบกิจกรรมนี้ มิตรภาพเบ่งบานมากขึ้น เด็ก ๆ ต่างจับคู่พากันไปกินข้าว บางคนพาเพื่อนไปเยี่ยมบ้านของเขา บางคนที่ยากคุยต่อก็คุย และบางคนที่ยากพักก็จะได้นอน แต่เมื่อเวลาบ่ายโมงตรง เด็กทั้ง ๑๘ คนก็กลับมาพบกันอีก ซึ่งช่วงนี้ไม่มีเด็กนักมวญเนื่องจากเป็นช่วงเวลาพักประจำวันของพวกเขา

กิจกรรมในช่วงนี้เด็กทุกคนได้รับโจทย์ว่า เมื่อออกไปแล้วเรามีความปรารถนาหรือแรงบันดาลใจที่จะใช้มือของเราช่วยพยุงโลกและสร้างสังคมได้อย่างไร โดยให้ถ่ายทอดความรู้สึกนั้นลงบนแผ่นกระดาษด้วยการวาดรูปมือ และวาดความฝันของตนเองลงไป และเมื่อเสร็จจะตั้งออกมาพูดให้เพื่อนฟังว่า มือของเราจะทำอะไรได้บ้าง...

ผลงานที่เด็ก ๆ ผลิตออกมาล้วนแล้วแต่น่าสนใจ และบอกถึงความตั้งใจ ความฝัน หลายคนอยากกลับไปทำเกษตรกรรม อยากเป็นช่างยนต์ อยากทำประโยชน์ให้กับผู้อื่น เช่น เด็กคนหนึ่งทาบมือของตนลงบนแผ่นกระดาษ เป็นมือที่ค่อนข้างผอมบาง แต่ก็โดดเด่นอยู่ท่ามกลาง ๓ สีซึ่งเขาเขียนไว้ชัดเจนว่า สีแดงคือใจที่เข้มแข็ง... สีขาวคือจิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์... สีน้ำเงินคือการทำงานของเขา และกลางมือมีหนังสือตัวโตเขียนว่า ช่วยกันรักษาสุขภาพแวดล้อม...

ทุกชิ้นงานล้วนบอกถึงความตั้งใจ อีกมือหนึ่งซึ่งเขียนกำกับแต่ละ

มือนี่ที่สร้างโลก

นิ้วอย่างชัดเจน นิ้วโป้งคือการมีความรับผิดชอบและซื่อสัตย์ นิ้วชี้มีการแสดงออก นิ้วกลางขยันทำงาน นิ้วนางมีความอดทน และนิ้วก้อยคือความอ่อนน้อมถ่อมตน

ช่างละม้ายคล้ายกับอีกมือหนึ่ง ซึ่งใช้เพียงสีแดงแห่งเดียววาดมือของตนบนกระดาษขาวสะอาดนั้น มือนั้นค่อนข้างเล็ก นิ้วทั้ง ๕ กางชี้ มีรูปและอักษรกำกับกับความหมายในแต่ละนิ้ว...

นิ้วก้อยคือ ตา นิ้วนางคือ หู นิ้วกลางคือ จมูก นิ้วชี้คือ ลิ้น นิ้วโป้งคือ ใจ และกลางฝ่ามือเป็นรูปไบโพรี่...หมายถึงจิตใจ

เจ้าของงานชิ้นนี้ซึ่งก็คือแม่ชีคันสนีย์ อธิบายมือของตนเองว่า

“...เราปรารถนาที่จะมีพุทธิภาวะที่ควบคุมตา หู จมูก ลิ้น ใจ ใจเมื่อกระทบถูกอะไรจะมีสติรักษาใจ จิตจะไม่กระเทือน การมีชีวิตที่รู้เท่าทันอยู่ด้วยสติ-ปัญญา จะเป็นการรักษาพุทธิปัญญาที่เปรียบดังโพธิ-

จิต เราจะมีความมั่นใจในการไม่กระทำผิด มีความมั่นคงที่จะหยุด
ชั่ว...”

นั่นคือผลสรุปของเครื่องมือในขั้นตอนนี้ การให้เด็กทั้งหลายประ-
จักษ์ว่า มือที่มาจากดวงจิตที่ใสสะอาดของเขา จะมีพลังศักยภาพสร้าง
โลกให้น่าอยู่ได้ ถ้าหากเขามีความตั้งใจ

ดังนั้น...ทำอย่างไร...มือนั้นจึงจะถูกบงการด้วยจิตใจอันงดงามอย่าง
ที่ปรารถนา

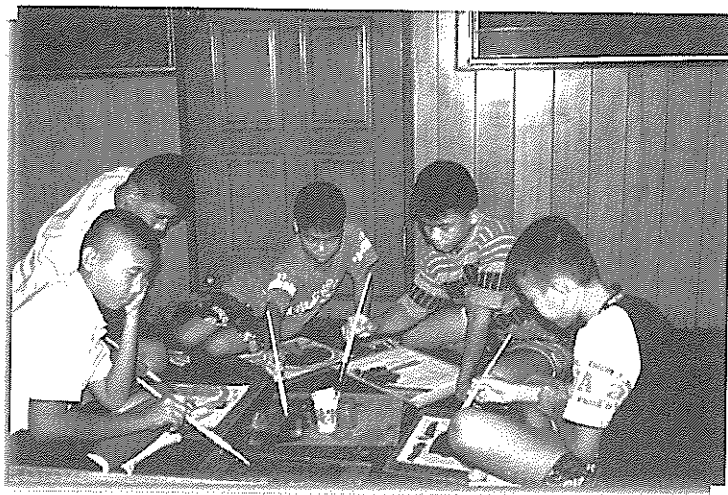
ในช่วงเวลา ๑๕.๐๐ น. เด็กนักมวยได้กลับเข้ามาและทำกิจกรรม
สีน้ำ (Water Colour) ร่วมกัน ด้วยการนำกระดาษไปถูกน้ำให้พองหมด
ซึ่งเมื่อลงสี ความหมาดขึ้นจะช่วยผลานสีที่ฟุ้งกันป้ายลงไปให้สวยงามและ
กลมกลืน

เริ่มสนุกละซี...งานที่ผ่านไปใช้สีเทียนแท่ง ซึ่งไม่มีพลังเร่งเร้าให้
ทำทนายและสนุกสนานเท่าสีน้ำ แม้ว่าจะมีกติกาเพิ่ม...

ข้อแรก...เมื่อลมหายใจไปไหน ฟุ้งกันไปด้วย เมื่อฟุ้งไปไหน สติ
ไปด้วย นั่นคือ เมื่อลมหายใจไปไหน สติไปด้วย และย่อมมีความ
ตระหนักรู้ในการเดินทางหรือเส้นสีนั้น

ข้อสอง...มีเพียง ๓ แม่สี คือ แดง เหลือง น้ำเงิน แต่สามแม่สีนี้
ใครปรารถนาจะสร้างสีให้แปลกตาไปอย่างไรก็ได้ แต่ต้องผสมลงบน
กระดาษงานของตนเอง ดังนั้นเมื่ออยากได้สีใหม่ ต้องไม่มั่งง่าย ต้อง
จุ่มฟุ้งกันล้างน้ำก่อนที่จะจุ่มสีใหม่มาผสม

ทุกคนตื่นตื่นและยอมรับในข้อตกลง ผู้ที่มีสมาธิและจดปลายฟุ้ง-
กันลงพร้อมกับลมหายใจเข้า ลากปลายฟุ้งกันลมหายใจออก ด้วยใจที่สงบ
นิ่งและเบิกบาน ด้วยกติกาของการผสมสีที่ไม่มั่งง่าย ภาพของแต่ละคน
จะสื่อถึงจิตใจที่หยั่งฝังรากลึก อย่างที่ตัวเองก็ไม่คาดว่าจะหยั่งได้ถึง บน

พู่กันไปไหน...สติไปด้วย

ข้อเท็จจริงว่า ความคิดจะเป็นที่มาแห่งการกระทำ...

กติกาหรือข้อตกลงแปรได้ว่า เมื่อเด็กเหล่านี้ออกไปเผชิญกับโลกภายนอก เขาจะต้องปฏิบัติตามกฎของสังคม เพราะเมื่อใดที่ละเมิด สีนํ้าที่สงบใสจะกลายเป็นภาพเลอะเทอะ แม้สีในขวดที่ทุกคนจะได้ใช้ร่วมกันสรรค์สร้างงานดี ๆ จะกลายเป็นสีเนา คนอื่นจะต้องรับกรรมกับความมั่งงายของเขา

งานชิ้นนี้ได้บอกอะไรหลายอย่าง บอกว่าเด็กเหล่านี้มีความพร้อมที่จะถูกปล่อยหรือถูกตามดูแลความประพฤติในระดับใด ผลงานของทุกคนแตกต่างกันตามความเข้มของสภาวะจิตใจ แต่ไม่ได้หมายความว่าทุกคนหมดโอกาสที่จะพัฒนา วันหนึ่ง...เด็กเหล่านี้จะต้องออกไปสู่โลกภายนอก เขาจะต้องดำเนินชีวิตต่อไปท่ามกลางตัวแปรของสังคมและสภาพแวดล้อมซึ่งไม่อาจคาดเดาได้ ซึ่งถ้าเขามีเพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตร คอยชี้ทางถูก

คอยเหนี่ยวรั้งให้แยกออกจากแพรงของความชั่ว และสุดท้าย...มีตัวเอง เป็นกัลยาณมิตร เมื่อนั้น สิ้นน้ำจากใจที่สะอาด สว่าง และสงบใส จะสามารถระบายมือที่มั่นคงแข็งแรงเพื่อสร้างสรรค์โลกนี้ได้อย่างสวยงาม ได้อย่างสมคุณค่าในฐานะที่เกิดมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ของสังคม และของโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้

ขอเพียงแต่มีเพื่อนผู้ให้โอกาส มีสังคมที่ไม่กระหน่ำซ้ำเติมให้ต้อง กระทำความผิดอีก เมื่อถึงวันนั้น...มือของพวกเขาจะร่วมกันนมรมิตโลกนี้ ให้เกิดสันติและประโยชน์สุขอย่างแท้จริง

ทุกข์ชีวิตที่เกิดมาย่อมต้องพานพบกับปัญหา ต่างกัน
ก็แต่มาก หรือน้อย รุนแรง หรือเบาบาง เมื่อเกิด
เครื่องหมายคำถาม หรือปัญหาขึ้นในใจ ไม่ว่าจะคุณ
จะอยู่ในเพศ วัย วุฒิ หรือฐานะใด โปรดอย่าลืงเลที่
จะให้หน้ากระดาษนี้มีส่วนช่วยคลี่คลายปัญหาด้วย
การส่งปัญหาของคุณมาที่แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุต
เสถียรธรรมสถาน ๒๔/๕ ซอยวัชรพล ถนน
รามอินทรา ๕๕ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐
วงเล็บมุมซองว่า "เพื่อนทุกข์"

ชื่นชม - ช่มชื่น

ลูกสาวของดิฉันถูกช่มชื่น ดิฉันควรทำอย่างไรดี?

แม่ผู้ทุกข์ใจ

ตอบ คุณ 'แม่ผู้ทุกข์ใจ'

เช็ดแผลให้ลูกสาว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนมาก มันเป็น
บาดแผลที่รุนแรงสำหรับจิตใจ ทำที่ของแม่ต้องมั่นคง 'ไม่หวั่นไหว' อย่า
ไว้วาง อย่าซ้ำเติม อย่าโทษตัวเอง อย่าย้ำกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิต
ของลูกสาว แต่จงให้ออกาสกับลูกของท่าน แม่เป็นคนแรกที่จะให้ออกาส
ต่อลูกของท่านได้เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง การถูกช่มชื่นในคืนวันนั้นมันได้จบ
ลงแล้ว

การที่เราไม่ย่ำคิดอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นในคืนวันนั้นก็คือการให้ออกาส
ต่อลูกสาวของท่าน ต่อตัวท่าน สิ่งที่มีนเกิดขึ้นในชีวิตของเรามันก็เป็น

แผลที่เราปฏิเสธไม่ได้ มันเป็นบาดแผลที่เกิดขึ้นแล้ว แต่เราสามารถทำแผลนั้นให้เลือดหยุดไหลได้ เราใช้บาดแผลเตือนตัวเราให้มีชีวิตที่รอบคอบระมัดระวังมากขึ้นในวันนี้ อย่าสะกิดแผลนั้นให้เลือดไหลอีก มันเป็นเพียงแผลเป็นที่ไม่เจ็บปวดแล้ว การคิดถึงเหตุการณ์นั้นด้วยความปวดร้าวจะเป็นการข่มขืนตัวเอง เราจะหยุดข่มขืนตัวเราในวันนี้ นี่เป็นเรื่องสำคัญมากที่ท่านและลูกสาวของท่านจะต้องจัดโอกาสร่วมกัน ให้โอกาสซึ่งกันและกัน การที่เด็กมีการปวดร้าวในการถูกกระทำที่รุนแรงทางร่างกายและจิตใจครั้งนั้น เป็นเรื่องที่เขาต้องการเพื่อน เขาต้องการใครสักคนที่เข้าใจเขา หรือยอมรับเขา แล้วคนที่น่าจะทำให้เขารักษาแผลในใจของเขาได้อย่างรวดเร็วจนเป็นแผลเป็นที่มันไม่เจ็บปวดก็น่าจะเป็นแม่ ผู้หญิงที่ใกล้ตัวเขามากที่สุด ถ้าเขามองเห็นความมั่นคงของแม่ ความไม่หวั่นไหวของแม่ ความกล้าหาญที่จะยอมรับและให้โอกาสกับลูกที่พลาดไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง สิ่งเหล่านี้จะเป็นกำลังใจ จะเป็นโอกาสที่ลูกของเราเกิดใหม่ได้ ขอให้เราช่วยกันรักษาแผลให้ลูกของเรา อย่าซ้ำเติม อย่ากรีดแผลนั้นให้กว้างขึ้น อย่าโทษใคร ระมัดระวังวิถีชีวิตในปัจจุบันของเรามากขึ้น

ถ้าเราเคยเจ็บปวดเพราะสังคมมีความยุติธรรมต่อเรา แล้วเราดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความหวาดกลัว หวาดระแวง ชีวิตของเราก็จะขาดความสุขในปัจจุบัน เราจะเหมือนกับผู้หญิงที่ถูกขืนไม่ได้ เพราะเรามีความหวาดระแวงว่าเราเคยถูกทำร้ายมาแล้ว แล้วมันอาจจะถูกอีก ความหวาดระแวงจะทำให้ปัญญาของเราหรือความกล้าหาญของเราในปัจจุบันหายไป จงหาความพอดีระหว่างความหวาดระแวงกับความไม่ประมาท ให้พบ จงใช้ชีวิตด้วยความไม่ประมาท ไม่เดินเล่น ไม่มกง่าย ให้รู้ว่าที่ที่เราเคยเดินแล้วเราปลอดภัยวันนี้โลกมันเปลี่ยน สังคมมันเปลี่ยน เส้นทางนั้นอาจจะเปลี่ยนเส้นทางที่เราจะต้องเดินอยู่ แต่เราจะเดินอย่างไรที่จะให้มันปลอดภัยเหมือนอย่างที่เคยเดินในวันวาน มันต้องมีวิธีการมากขึ้น จะ

อ้างว่าเราเคยเดินแล้วเราปลอดภัย เราเดินอีกวันนี้และมันยังคงจะปลอดภัยไม่ได้แล้ว เราจะต้องเข้าใจว่ากระแสของสังคมมันเปลี่ยน วิถีชีวิตของผู้คนมันเปลี่ยน เรามีการอพยพเปลี่ยนถิ่นฐานกันมากขึ้น ความเบียดเบียนสูงขึ้น ค่านิยมของการทำร้ายกันและเห็นว่าเป็นเรื่องปกติมันมีมากขึ้น ผู้หญิงต้องระวังตัวด้วยความไม่ประมาท แต่อย่าหวาดระแวง เพราะความหวาดระแวงจะทำให้ชีวิตของเราหมดความสง่างาม หาให้ดีหาชีวิตตรงนี้ให้ดี ด้วยวิธีการฝึกฝนตนเองที่จะมีชีวิตที่รอบคอบ อยู่บนย่างก้าวของเราด้วยสติ-ปัญญา เพราะการที่เราพัฒนาศักยภาพของเราให้เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ได้อย่างคนที่ไม่มั่งงาย เราจะได้ไม่ต้องมาแก้ตัวกันอีก นั่นคือการใช้ชีวิตอีกครั้งหนึ่ง ถ้าเผื่อว่าเราเป็นคนที่เคยได้บทเรียนมาแล้ว ใช้มันเพื่อสร้างปัญญา ในปัจจุบันนี้ให้ได้ อย่าหวาดกลัว-แล้วอย่าตีอกชกตัว มันจบแล้วเมื่อวันวาน วันนี้เราหาโอกาสให้ลูกสาวของเราเกิดด้วยตัวของเราเอง ด้วยการใช้ชีวิตที่ไม่เลินเล่อ ไม่ปล่อยตัว แต่ในขณะที่เดียวกันเราให้กำลังใจลูกของเราที่จะใช้ชีวิตอย่างคนที่กล้าหาญเกิดอีกครั้งหนึ่ง ความเป็นแม่ที่จะให้อภัยลูก พร้อมทั้งจะให้ลูกได้มีความมั่นใจในการดำเนินชีวิตต่อไป อย่าผลลัไส้ และอย่ารู้สึกอายที่ลูกของเราถูกทำร้าย แต่ขอให้เห็นใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชีวิตลูกของเรา และคงจะต้องช่วยกันร่วมมือกันในการที่จะทำงานป้องกันหรือทำงานรณรงค์ที่จะให้ผู้ชายที่แข็งแรง ใช้ความแข็งแรงของเขาเป็นไปเพื่อดูแลบุคคลที่อ่อนแอกว่า ไม่ใช่ใช้ความแข็งแรงของเขาเป็นไปในการที่จะใช้ชีวิตด้วยความมั่งงาย เลินเล่อ ประมาท และเบียดเบียน เคยมีประสบการณ์จากงานในบ้านสายสัมพันธ์ เราพบว่าเด็กผู้หญิงคนหนึ่งพบเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเช่นเดียวกันนี้ เธอพยายามที่จะต่อสู้ในเหตุการณ์ที่รุนแรงนั้น และเธอเพียงแต่อธิษฐานว่าผู้ชายหลายคนที่กำลังทำร้ายเธอที่ข้างถนนในวันนั้นจะทำอะไรกับเธอก็ได้ แต่ขออย่าฆ่าเธอ อย่า

ได้ฆ่าเธอ เมื่อชีวิตของเธอรอดจากเหตุการณ์ในวันนั้นเธอก็กลับบ้าน เมื่อแม่ทราบเรื่องแม่ยอมรับไม่ได้ ลูกสาวคิดฆ่าตัวตายทันที เธอไม่ยอมตายในตอนที่เราถูกข่มขืน แต่เธอยอมตายทันทีเมื่อสังคมไม่ให้โอกาสเธอ ไม่ยอมรับเธอ นี่เป็นตัวอย่างจริงที่เกิดขึ้นในงานที่เราทำอยู่ อยากให้กำลังใจคุณแม่ว่าจงให้โอกาสลูก การที่แม่ให้โอกาสลูก ลูกยังมีทางออก แต่ถ้าแม่ซึ่งเป็นผู้หญิงซึ่งน่าจะเข้าใจเธอมากที่สุดในกรณีอย่างนี้ยังไม่เข้าใจเธอ ลูกอยากตายทันที ฉะนั้นความมั่นคงของแม่กับโอกาสที่แม่และสังคมจะให้เธอจะเป็นทางออกในชีวิตของเธอที่ดี เราคงต้องช่วยกันดูแลลูกให้ดี แล้วช่วยกันที่จะทำงานที่จะบอกกับผู้ชายหลาย ๆ คนว่าความสนุกเพียงวูบเดียวที่เขาได้ มันเป็นความเจ็บปวด มันเป็นบาดแผล มันเป็นการทำลายชีวิตของคนอีกหลายคน และมันอาจจะหมายถึงชีวิตของเด็กทารกที่จะเกิดมาอย่างคนที่ไม่รู้ว่าใครคือพ่ออีกด้วย

จมน้ำไม่ลง!

ครอบครัวของดิฉันมีด้วยกัน ๕ คน คือ คุณพ่อ คุณแม่ พี่สาว ดิฉัน และน้องสาว ความเป็นอยู่ของครอบครัวเราก่อนหน้านี้นั้นสุขสบายทุกอย่าง แต่เมื่อ ๖ เดือนที่ผ่านมา คุณพ่อประสบความล้มเหลวทางธุรกิจ ฐานะทางครอบครัวแย่งลงอย่างเห็นได้ชัด เราต้องกินอยู่กันอย่างประหยัด แต่พี่สาวของดิฉันเป็นคนจมน้ำไม่ลงค่ะ เธอยังคงใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายเหมือนเดิม เมื่อคุณพ่อคุณแม่ทั้งสองดิ้งตักเตือน ก็โกรธและว่าเธอใช้เงินส่วนตัวของเธอ ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ทั้งยังบอกว่าหากบังคับจิตใจเธอมาก เธอจะแยกออกไปอยู่ตามลำพัง ซึ่งทำให้คุณพ่อคุณแม่ของดิฉันกังวลใจมาก ขอความกรุณาท่านแม่ชี้แนะนำด้วยค่ะว่าดิฉันควรทำอย่างไรดี

เบญจมาศ

ตอบ คุณ 'เบญจมาศ'

แม้ว่าความฟุ่มเฟือยนั้นจะเป็นเงินที่เธอหามาได้เอง แต่เธอขาดความรู้ที่ว่า การเกิดมาครั้งหนึ่งนั้น ชีวิตที่มีคุณค่าของคนคนหนึ่งก็คือการไม่ขโมยธรรมชาติ ถึงแม้ว่าเราสามารถที่จะมีอำนาจในการใช้ได้มาก คือเราเป็นคนเก่งพอที่จะหาเงินมาเพื่อที่จะใช้อะไรได้มาก ๆ แต่โลกนี้ไม่ใช่ของเราคนเดียว เราจะต้องเป็นผู้ที่สำนึกในการเกิดมาครั้งหนึ่ง แล้วใช้ทรัพยากรของโลกนี้เท่าที่จำเป็นจะต้องใช้ ถ้ามากเกินไปจนความจำเป็นใช้อย่างไม่ประหยัด ถือว่าเราเป็นขโมย ขโมยธรรมชาติ ขโมยโลก ถึงจะบอกว่าฉันหาเงินมาได้ แต่เราก็กำลังอยู่ในสถานะที่เราจะใช้เช่นนั้นไม่ได้ เพราะวันหนึ่งมันจะไม่มีให้ใช้ คำว่า "จมไม่ลง" ก็คือ ไม่แคร์ต่อโลก ไม่แคร์ต่อธรรม มันลำบากแล้วที่จะใช้จ่ายสะดวกสบายอย่างที่เคยใช้ ควรจะตระหนักถึงชีวิตที่มีความสุขแล้วไม่ขโมยธรรมชาติกันให้มากขึ้นในยุคนี้ ถ้าหากจะให้แนะนำก็คือ ทุกคนในบ้านจะต้องมีความสุขกับชีวิตที่เรียบง่ายให้เธอเห็น พยายามบอกให้เธอรู้ว่า หากมีความคิดที่จะออกไปอยู่คนเดียวถ้าถูกบังคับจิตใจมาก ๆ แล้วละก็ ขอให้เธอรู้ว่าท่ามกลางการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยของเธอขณะนี้ก็เหมือนกับมีชีวิตที่โดดเดี่ยวอยู่แล้ว มันเหงา เราจะเห็นว่าคนรวยหลายคนที่มีอำนาจในการใช้จ่ายที่ไม่รู้จักคำว่าพอดี แม้ว่าจะมีความสะดวก ความสนุก แต่ในความสะดวก ความสนุกนั้น...มันมีความสุขตามมาด้วย อะไรที่ไม่พอดี...มันไม่มีความสุข เช่นการกินข้าว...ถ้าเรากินเกินพอดี เราก็อึดอัด หากเรากินแต่พอดี เราก็สบาย ก็คล้ายกับการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยที่ถึงแม้จะสามารถใช้ได้ หากมันเป็นการใช้ที่เกินพอดี ก็ารู้สึกเสียนต่อสิ่งที่เรากำลังปฏิบัติอยู่ที่สาวของคุณควรจะเห็นว่ามีชีวิตของสมาชิกในครอบครัวที่รู้จักใช้จ่ายอย่างพอดีแล้วมีความสุข เบาตัว คล่องตัว มีเงินเอาไว้ทำกิจกรรมอะไรสักอย่างหนึ่ง มันอาจจะसानประโยชน์แล้วมีคนอื่นอิมกับเราด้วย อร่อย

กับเราด้วย ในยุคนี้การประหยัด ๑ บาท ไม่ใช่ทำให้เรารวยขึ้นเพราะเราเก็บออมเอาไว้ได้ แต่การประหยัด ๑ บาทนี้เพื่อให้คนอื่นคนอื่นได้ออมกับเราด้วย อย่างพวกเขมรอพยพในภาพข่าวที่มีให้เห็นอยู่ทุกวันนี้ ความสุขของเขาอยู่ที่การได้กินข้าวเพียง ๑ จาน ขอเพียงแค่มีกินให้พินมือไป ที่นอนก็ไม่มี ไม่มีหวังอะไรในชีวิต เราไม่รู้สักตระหนักรู้หรือว่าร่วมทุกข์ร่วมสุขกับสิ่งที่เราดูเราเห็นบ้างเลยหรือ เราจึงใช้จ่ายอย่างชนิดที่เรียกว่าไม่แคร์ต่อโลก ลองเปิดข่าวเขมรอพยพให้พี่สาวดูบ่อย ๆ จะได้ซึมซาบ

อย่ารังเกียจเธอ อย่าเบียดเธอ หาวิธีการช่วยเหลือ แต่อย่าทุกข์ใจ ในการที่จะช่วย เรียนคุณพ่อคุณแม่ว่าอย่าหนักใจ ก็อธิบายให้ท่านฟังว่าเราไม่ปล่อยปละละเลยเธอ พยายามที่จะเป็นเพื่อนซี้ นำทางจิตวิญญาณให้เธออยู่ แต่อย่าทุกข์ใจ อย่าไปกังวลใจเพราะความผิดของคนอื่น แต่จงมีความสุขในสิ่งที่คุณเลือกในเส้นทางที่ตัวคุณเองและคุณพ่อคุณแม่กำลังประหยัดจากการใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย อย่ามีความถือเนื้อถือตัว อย่ายึดมั่นว่าเราดี เราทำถูกแล้ว แล้วเธอทำผิด แต่ก็ให้รู้ว่าเมื่อเราเห็นคนที่กำลังทำผิดแล้วเราก็เมตตาสงสาร ให้อภัย และในขณะที่เดียวกันเราก็ให้โอกาสในการที่จะเปลี่ยนเส้นทางของเธอ หรือพยายามที่จะให้เธอมีโอกาสที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเธอ ในขณะที่เราก็รักษาใจของเราไว้ให้ดี แล้ววิธีการแบบนี้เป็นวิธีการที่จะทำให้เธอหันกลับมามองเรา เราก็อ้อมอย่างที่เธออ้อมเหมือนกัน...เราอ้อมกันได้มากกว่า ทำอย่างนี้บ่อย ๆ เสมอ ๆ พุดคุยกัน และให้มองเห็นรูปธรรมที่ชัดว่า ที่เราช่วยกันประหยัดนั้นนะ มันหมายถึงความรอดของคนอีกหลาย ๆ คนด้วย

ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๔๐

๑-๕ ตุลาคม ปฏิบัติบูชา เพื่อเทิดพระคุณของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก เนื่องในวโรกาสพระชนมายุ ๘๔ พรรษา

๑๖-๑๙ ตุลาคม ปฏิบัติธรรมเนื่องในวันออกพรรษา

๑๗ ตุลาคม ๐๗.๓๐ น. ขอเชิญตักบาตรเทโว
๐๙.๐๐ น. เด็ก ๆ พบกับรายการ “อาหารอร่อย เพราะกินกันหลายคน” โดย แม่ไก่ (คันสนีย์ ศีตะพันธ์ เมอลเลอร์)

๒๓-๒๖ ตุลาคม ครอบครัวยุคแห่งสติ

๒๓ ตุลาคม ๑๐.๐๐ น. ร่วมสร้างครอบครัวยุคแห่งสติ รากแก้วของสังคม

๑๕.๐๐ น. เปิดตัวนิตยสาร “สาวิกา”

๑๖.๐๐ น. พุดคุยโต๊ะกลม (กลางสวน) เรื่อง “เมื่อฉันชวนคนเก่ง (ที่ประกาศตัวว่าไม่รู้ธรรมะ) มาทำนิตยสารธรรมะ”

๒๔ ตุลาคม ๐๙.๐๐ น. ปาฐกถาพิเศษเรื่อง “เราจะกู้แผ่นดินอย่างไร” โดย ศ. คุณหมอประเวศ วะสี

๑๔.๐๐ น. "วิถีแห่งชา" ศิลปะ วัฒนธรรม
ปรัชญา ที่มีชาเป็นสื่อ
๒๕ ตุลาคม ๑๗.๐๐ น. ดนตรีแห่งสติ
๒๖ ตุลาคม ๑๖.๐๐ น. พบกับการพูดคุยแบบกันเองเรื่อง
"สร้างบ้านในหัวใจของเด็กไทยวันนี้" แกรับเชิญพิเศษ คุณ
พรรณนภา ปิยะพงศ์ศิริ (ดีเจเล็ก พรรณนภา) จากคลื่น ๘๘
เรดิโอไนท์รีอบเบลม และดีเจอื่น ๆ อีกหลายท่าน

หมายเหตุ เนื่องจากเดือนตุลาคมตรงกับช่วงเวลาปิดเทอม
จึงขอเชิญเยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมตลอดเดือนนี้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง กิจกรรม "ครอบครัวแห่งสติ" ระหว่างวันที่ ๒๓-๒๖
ครอบครัวใดสนใจกรุณาติดต่อสอบถามขอรายละเอียดเพิ่ม
เติมได้ที่ ๕๐๙๐๐๘๕, ๕๐๙๒๒๓๗ และ ๕๑๐๔๗๕๖

และตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นไปทุกวัน
จันทร์-ศุกร์ เวลา ๑๕.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. พบกับแม่ชีคันสนีย์
เสถียรสุด ในรายการวิทยุ "สาวิกา" สนับสนุนโดยบริษัทวิทยุดี
ในเครือข่ายสถานีวิทยุ ม.ก. AM STEREO NETWORK ภาค
กลาง ๑๑๐๗, ภาคเหนือ ๖๑๒, ภาคอีสาน ๑๓๑๔, ภาคใต้
๑๒๖๙ และ "สาวิกา" ในรูปของ "นิตยสารเสียง" ซึ่งจะ
เป็นการบันทึกเรื่องราวในคอลัมน์ต่างๆ ของนิตยสาร "สาวิกา"
เป็นเสียงลงในเทปคาสเซ็ท สำหรับท่านผู้สูงอายุ และเพื่อนผู้
ตาบอด และผู้ประสบปัญหาในการใช้สายตาได้รับรู้เรื่องราวไป
พร้อม ๆ กัน...โปรดติดตามค่ะ

“คุยกันท้ายเล่ม” เปิดกว้างรอรับความคิดเห็นของทุกท่าน
อยู่ตรงนี้ ไปรษณียบัตรทุกใบ จดหมายทุกฉบับมีค่าอย่างยิ่ง กรุณา
ส่งทุกความคิดเห็นของท่านมาได้ที่...เสถียรธรรมสถาน ๒๔/๕ ซอย
วิชรพล ถนนรามอินทรา ๕๕ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

อาตมาได้รับวารสารสาวิกาที่คุณโยมส่งไปให้แล้ว ขออนุโมทนา
ในกุศลเจตนา อาตมาอ่านทุกเล่ม แล้วเก็บไว้ในห้องสมุดของวัด ซึ่งจัด
เป็นอุทยานการศึกษา มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัยก่อนเรียน วารสารสาวิกา
จึงมีโยมที่สนใจนำไปอ่าน ละเอียดเข้าใจความหมาย และเข้าใจชีวิตดีขึ้น
ญาติโยมจึงมีความสนใจ และต้องการหนังสือ

อาตมาจึงสมัครเป็นสมาชิกสาวิกาในนามวัดนาค เพื่อให้ผู้สนใจ
นำไปอ่าน และศึกษาชีวิตที่แท้จริง เพื่อความพ้นทุกข์ต่อไป อาตมาจึง
ขอสนับสนุนกองทุนสาวิกา โดยส่งธนาถัมภ์มาร่วมสร้างโลกสวยด้วยน้ำใจ
๒,๐๐๐ บาท ขอให้โยมจงเจริญกุศลในธรรมของผู้มีพระภาคจน
ตราบเข้าสู่ความพ้นทุกข์

พระอธิการปริชา มหาธีโร

ฉบับนี้คุยกันสั้นสั้นนิด ด้วยเนื้อที่มีจำกัด อย่างไรก็ตามขอขอบ-
คุณผู้ที่สนใจและบอกรับการเป็นสมาชิกเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ฉบับหน้า
เป็นฉบับครบรอบการทำงาน ๑ ปี มีเรื่องพิเศษ ๆ มาฝากกันแน่นฉบับ
อ่านจบแล้วคิดเห็นเป็นประการใด เขียนมาคุยกันบ้างนะคะ

สวัสดิ์ค่ะ

โลกรอดได้

เพราะ

แสงสว่างแห่งสติ - ปัญญาในใจของพวกเราทุกคน

